

don BOSKO

TISKOVINA

Poštšina plačana pri
pošti 1102 Ljubljana

Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

Vezilo 2019

**SVETOST
TUDI ZATE**

Leto mladih

**KAJ IMAJO
SKUPNEGA
KAČE IN
MLADI?**

S poti

MOJ CAMINO

3

UVODNIK

Tri minute tišine

4-5

BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA

Današnji večbarvni
don Boskov obraz

6-7

LETO MLADIH

Kaj imajo skupnega
kače in mladi?

8-10

SALEZIJSKA MLADINA

Mladi se moramo preizkusiti

11

MEDNARODNE

SALEZIJSKE IGRE MLADIH

12-13

Z UL'CE

Kot don Bosko

14-15

SREČANJA Z BOGOM

Svoboda

16-20

RAZGLEDI PO SALEZIJSKI SLOVENIJI

... IN SALEZIJSKEM SVETU

21

PRAZNOVANJA

20 let SMC Sevnica

22-23

Vezilo 2019

24

Svetost v salezijanski družini

25

MARIJA V SALEZIJSKI DRUŽINI

Marijina materinska
vloga v Cerkvi

26-27

PRIČEVALKE VESELJA

Srčno darovanje

28-29

IZ PISEM BOŽJEMU SLUŽABNIKU

ANDREJU MAJCNU

Spomini na prvega učitelja

30-31

SALEZIJSKE ZGODBE SVETA

Salezijanci v boju proti
nezakonitim migracijam

32-33

S POTI

Moj Camino

34-35

DON BOSKO JE CAR!

Prijatelj Dominika Savia

36-37

ODMEV NA SINODO O MLADIH

Izziv novega sporazumevanja

Svojevrstni vrhovni zbor

38

SALEZIJSKI V SVETU

Odmev iz Šentjošta

39

SALEZIJSKA DRUŽINA

Pričevalci evangelija

40

RECEPTI MAME MARJETE

Z ljubeznijo in dobroto

41

Zanimivosti
salezijanskega sveta

42

NAGRADNA KRIŽANKA

Don Boskov način
pristopa do mladih

43

VABLJENI NA SREČANJE

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je **Salezijanski vestnik** nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 131 državah, v 57 izdajah in v 29 jezikih.

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik, Janez Krnc, Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Ilustracija na naslovnici Juan Juvančič

Fotografije arhiv Don Boska, ANS
Lektorica Jerneja Kovšca
Grafična zasnova in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun
SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 📧 📷 📺 Don Bosko Slovenija

TRI MINUTE TIŠINE

MARKO KOŠNIK, SDB
PREDSTOJNIK SLOVENSКИH SALEZIJANCEV

Predragi don Boskovi prijatelji!

Ta uvodnik pišem iz Rima. Dejansko iz kraja blizu sobice, kjer je don Bosko pisal svoje znamenito pismo, Pismo iz Rima (1884). Ko se je ukvarjal z gradnjo cerkve Srca Jezusovega, je ob večerih že ves utrujen večkrat mislil na svoj Valdocco. Mislil je na salezijance in svoje fante. Zapisal je znamenite besede: *»Naj sem blizu ali daleč, vedno mislim na vas. Eno samo željo imam, to, da bi vas videl srečne tukaj na zemlji in v večnosti.«*

Vedno misliti na mlade! Ne sme nam biti vseeno ob besedah očeta salezijanske družine in velikega vzgojitelja mladih. Če kaj, potem nas sedanji čas nagiba k večji jasnosti, pogumu in odločnosti. Vedno misliti na mlade, to je naša naloga v Cerkvi in v družbi. Da, mladosti moramo dati prostor znotraj naših skupnosti in dati ji moramo glas, da se slišijo pristna hrepenenja mladih. Bog je mlad, je zatrdil papež Frančišek. Kaj o tem misli in da misli resno na mlade, je pokazal na Sinodi mladih. Tam ni veliko govoril. Če izvzamemo njegove uvodne in zaključne besede, je med samo sinodo govoril le tri minute. Mlade udeležence sinode, ki so govorili sinodalnih očetov spremljali z balkona, je spodbujal, naj ne ostanejo tiho, ampak se dajo slišati. Škofom je takoj na začetku predlagal ravno obratno, to je, da naj raje več pozornosti namenijo poslušanju. Po določenem številu govorov je zato uvedel tri minute tišine. Tri minute tišine namenjene za poslušanje Duha. Misliti na mlade pretvorjeno v dejanje pomeni: pris-

luhniti, poslušati, molčati in vzljubiti. Mesec januar v naši tradiciji velja za salezijanski mesec. Ne le da se zaključi z godom sv. Janeza Boska, ampak je to mesec, v katerem goduje cela vrsta salezijanskih svetnikov. Poleg sv. Frančiška Saleškega goduje vrsto drugih svetnikov kot so: bl. Titus Zeman, bl. Alojzij Variara, bl. Lavra Vikunja in bl. Borislav Markiewicz. Kako bogato je nebesno obzorje salezijanske svetosti in kako bogata je duhovna dediščina, iz katere živi kar 31 vej salezijanske družine!

Da bi se tega še bolj zavedali, je 10. don Boskov naslednik, Angel Fernandez Artime, napisal vezilo o svetosti. Na svetost ne smemo gledati le kot na ideal, ampak kot na realni cilj našega življenja. V Vezilu 2019 z naslovom *Svetost tudi zate* želi s preprostim jezikom nagovoriti vse nas, ki smo del velikega »salezijanskega sveta«. Konec januarja bomo dobili prevod v slovenski jezik. Dragi člani salezijanske družine, naj besede vrhovnega predstojnika ne ostanejo le na papirju, ampak naj bo to tematsko vodilo naših srečanj, premišljevanj, duhovnih vaj. Še več, vsem nam zares želim, da bi se svetost prelila v naše vsakdanje življenje.

Letošnje leto nam bo ponudilo vsaj dve izjemni priložnosti, da poglobimo svojo karizmatično prepoznavnost in pripadnost. Prva priložnost, ki jo z veseljem naznanjam, je *srečanje salezijanske družine z vrhovnim predstojnikom*, ki bo **8. maja** ob 15. uri v Mariboru. Vrhovni predstojnik se bo namreč v tistem času mudil na rednem srečanju inšpektorjev vzhodne in severne Evrope, ki bo tokrat pri nas v Veržeu. Druga izjemna priložnost pa bo povezana z *uradnim zaključkom beatifikacijskega postopka Božjega služabnika Andreja Majcna* na škofijski ravni, ki bo **29. septembra** na Rakovniku. Ta dva dogodka sta za nas lepa priložnost. Vabim vas, da se ju udeležite.

In še spodbuda za konec: Berite in širite revijo Don Bosko z mislijo na mlade, da bi jih videli srečne tukaj na zemlji in v večnosti! ■

DANAŠNJI VEČBARVNI DON BOSKOV OBRAZ

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Dragi bralci Don Boska, prisrčen pozdrav. Gotovo veste, da je bil za don Boska Salezijanski vestnik najčudovitejše sredstvo, preko katerega so ljudje spoznavali velike dobrote, ki jih je Bog storil po naši družini.

V dnevih praznovanja don Boska se bom nahajal v glavnem mestu Paname, Panama City. Mesto, ki se navdušeno zateka k don Bosku: za praznik se k procesiji zbere vsaj 600.000 ljudi. Na nekem transparentu so zapisali: *San Juan Bosco tan panameño como el Canal!* (Don Bosko je toliko panamski kot prekop!). Nekaj dni prej bom z mladimi in papežem Frančiškom sodeloval na svetovnem dnevu mladih.

Tole pismo pišem med zasedanjem vrhovnega sveta, ko se svetovalci po štirih mesecih ponovno zberejo ob vrhovnem predstojniku, potem ko so obiskovali in spremljali številne od 1936 salezijanskih navzočnosti na vseh petih celinah sveta.

Najprej smo nekaj ur posvetili izmenjavi občutkov in doživetij mesecev obiskov in moje misli so ob poslušanju tolikih lepih, pa tudi izzivalnih poročanj, hitele na razne opisane kraje. Tudi zato sem dal temu sporočilu takšen naslov. Don Bosko ima danes zares večbarvni obraz.

Svetovalec je pripovedoval, kako je v Yakutiji, v mestu Jakutsk, v ruski Sibiriji, šest tisoč

kilometrov od Moskve, salezijanska skupnost zgradila svojo hišo med tamkajšnjimi prebivalci, od katerih je zelo malo katoličanov (dejansko se nedeljske svete maše udeleži 15 ljudi). Salezijanci s to malo čredo delijo življenje, veselje in težave.

Ganile so me tragične zgodbe mnogih ubogih družin in krutih razmer, s katerimi se srečujejo migranti ob mehiški meji, v krajih Nuevo Laredo, Ciudad Juarez, Tijuana in mnogih drugih. Salezijanci skušajo pomagati in opogumljati družine, pripravljajo izobraževalne tečaje za mlade in jih s tem odtegniti lovkam drog in spolnih uslug.

Dotaknile so se me pripovedi enega izmed mojih sobratov, ki je obiskal Nigerijo, Gano in Sierro Leone. V tej zadnji deželi salezijanci spremljamo mlade v zaporih, kakor je to počel don Bosko kot mlad duhovnik pred 170 leti v turinskih mladinskih zaporih. Izkušnja, ki se ga je tako močno dotaknila, da ga je zvilo in je imel zaradi vidnega hude želodčne bolečine. Zato se je odločil, da bo pomagal mladim, da ne bi končali na tak način. Danes v tem delu sveta položaj, žal, ni kaj veliko drugačen od don Boskovih časov. Mladi po obiskih prijatelja salezijanca prejemajo obisk in vsakodnevno tolažbo.

**Tolike čudovite zgodbe,
ki tolažijo in opogumljajo.**

V neki drugi afriški državi sem obiskal salezijansko ustanovo, kjer zbiramo mlade, iztrgane iz rok krutih ljudi, ki so jih ugra-

bili zaradi preprodaje njihovih organov. Po posredovanju policije so sprejeti v oskrbo k salezijancem, dokler se ne vrnejo v svoje družine. Pogosto ostanejo z nami več let.

Podoben položaj sem videl ob obisku salezijskih ustanov v Koreji, kjer v pravem družinskem okolju živijo večinoma mladostniki, ki jih je sodišče spoznalo za krive »manjših prestopkov«. Namesto prestajanja zaporne kazni v mladinskem zaporu mladi nekaj mesecev ali celo leto preživijo v salezijski ustanovi, kjer so vključeni v resen, a prijazen program pomoči. Z veseljem sem prisluhnil, kako so kar trije sodniki potrdili, da se več kot 85 % teh mladih ponovno vključi v družbo, ne da bi se vrnili na kriminalna pota. Še eden don Boskov obraz danes. Četudi z azijsko-korejskimi potezami.

Ob poslušanju teh lepih in ganljivih zgodb mislim na don Boska. Kako mora biti vesel svojih sinov in svoje salezijske družine, ki zvesto sledijo Božjemu klicu, ki ga jim je podaril.

Ob tem se spomnim don Boskovih sanj iz leta 1876, v katerih se je povzpel na visoko skalo in videl »ljudi raznih narodov, oblek in barv. Tako veliko, da ne vem, če jih je na svetu to-

liko. Spoznal sem tiste v prvih vrstah: bilo je mnogo salezijancev, ki so vodili ekipe fantov in deklet. Nato so prišli drugi z novimi skupinami in še drugi, ki jih nisem več poznal in razložil, saj je bilo število neopisljivo. V prvih vrstah sem jih poznal. Ko pa sem šel naprej, nisem poznal niti misijonarjev. Moj vodnik je ponovno spregovoril: Kar si videl, je žetev, pripravljena za salezijance. Vidiš, kako neizmerna je žetev? Salezijanci na tem polju ne bodo delali le v tem stoletju, temveč tudi v prihodnjih ...»

V veselje mi je bilo prisluhniti vsem zgodbam, ki so »vrh ledene gore« vse dobrote, ki jo vsi skupaj udeležujemo. Don Bosko ima danes dejansko večbarvni obraz, o katerem je sanjal.

Z vami, dragi bralci, delim te misli, ker sem prepričan, da moramo oznanjati vse te lepe reči, ki se dogajajo in uresničujejo. Pred časom sem si zapomnil tale rek: »Podirajoče drevo je bolj hrupno kot gozd, ki tiho raste.« Strinjam se s tem. Kar delim z vami, je le majhen delček gozda, ki tiho raste.

Želim vam lep don Boskov praznik. Spomnil se vas bom v Panami, med množicami mladih iz don Boskovih sanj. ■

KAJ IMAJO SKUPNEGA KAČE IN MLADI?

BOŠTJAN JAMNIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO MLADINSKO PASTORALO

Verjetno res ne veliko. Je pa odnos do obojih zelo podoben. Poglejmo najprej kače. Kača kot simbol zla nastopi v Svetem pismu, ko zapelje Adama in Evo. Kače pogosto srečamo tudi v mitih in legendah, kjer poosebljajo bodisi dobro bodisi zlo. Zanimivo je, da je od 2700 vrst kač po vsem svetu strupenih le 725, le 250 pa jih ima tako močan strup, da lahko ubije človeka z enim ugrizom.

Dokumentirani primeri smrti zaradi kačjih ugrizov so tako zelo redki. V splošnem se kače raje umaknejo nevarnosti in se odzovejo agresivno le, kadar nimajo izhoda. Zanimivo je, da imajo peščico vrst kač ljudje doma tudi za svoje hišne ljubljence. Človekov strah pred kačami temelji torej na izkušnjah z redkimi vrstami, ki uporabljajo strup tudi za samoobrambo.

DATI MLADIM UPANJE

Verjetno se nekateri spomnimo filma To so gadi. Pet fantov, ki s svojo nagajivostjo spravlja ob živce celo sosesko. In marsikdo se je ob filmu vprašal, kaj bo iz te mladine. Tudi sam ugotavljam, da mlade čedalje težje razumem. Njihovih navad oblačenja, načina komuniciranja in njihovega besednjaka. Zdrznem se ob mladih, ki so brez služb in končanih šol, mladih, zasvojenih od mamil, odvisnih od interneta, iger. Sprašujem se, kaj lahko ponudim mladim brez prave volje do življenja in ustvarjanja, tistim, ki ne znajo prijeti metle v roke, ne počistijo za sabo, se ne znajo obnašati ... Tudi jaz kdaj zviška pogledam nanje in si mislim svoje. Velikokrat se sprašujem, kaj bi naredil don Bosko na mojem mestu. Kakšen naj bo moj odgovor za ta položaj?

Don Bosko je gojil neverjetno simpatijo do

mladih. Včasih se zdi, da je iskal prav tiste najbolj težavne. Zanj so bili vsi mladi dovolj dobri. »Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam močno rad.« Zato se ni obotavljal iti v zapore obiskovat »zločince« ali pa sprejeti fante, ki so brez staršev ostali na cesti. V njih ni videl nevarnosti, temveč upanje. Ni gledal v njihovo težko preteklost, slabe izkušnje, temveč je zrl v njihovo prihodnost. Zato mi je zanimiva misel sobrata, ki je rekel, da se vedno potruji, da bi mladi od njega odšli vsaj s kančkom več upanja in veselja, kakor so prišli k njemu.

DOM, KI SPREJEMA

Papež Frančišek vsekakor verjame v mlade, saj je zato tudi sklical sinodo. Na njej niso sodelovali (kot do sedaj) le škofje, kardinali, temveč tudi mladi in drugi laiki. Spodbuja nas, da v mladih ne gledamo nevarnosti, temveč upanje za prihodnost. V zaključnem dokumentu sinode mladih (Mladi, vera in poklicno razločevanje) govori o tem, da naj bi Cerkev postala dom za mlade in kraj razločevanja njihove poklicanosti. Mladih se ne smemo bati, pred njimi se ne smemo skriti ali pa se jih izogibati. Posledično bo potrebno odpreti naša župnišča, ustvariti prostor srečevanja in priložnosti za osebno ter duhovno rast. Ob tem bi rad izpostavil nekaj osnovnih drž:

- **Sprejeti jih.** Don Bosko je zbiral preproste in velikokrat umazane delavce (zidarje, mizarje ...) Njegov zgled nas spodbuja, da sprejmemo mlade takšne, kot so. Velikokrat niso po naših merilih; nosijo »raztrgane« hlače, visijo na tablicah in prenosnih telefonih, se vedejo »nespoštljivo«, poslušajo »drugačno« glasbo ... So mladi svojega časa. Lahko jih zavrremo, ob njih zmajujemo z glavo, ali pa jih sprejmemo v vsej njihovi drugačnosti.
- **Prepoznavati dobro.** Veliko težje kot dobre stvari opazimo slabosti. Tudi v razredu si najbolj zapomnimo tistega, ki je bil najbolj živ in poreden. Vendar je pomembno, da skušamo odkriti tudi dobre stvari. Ob prvem srečanju don Boska z Jernejem Garellijem je don Bosko veliko časa iskal skupno stično točko; nekaj, v čemer je Jernej dober. In to je bilo preprosto žvižganje. Na tem je gradil svoj odnos s tem fantom. Danes pri mladih lahko odkrivamo veliko nadarjenost na področju tehnologije. So zelo kreativni in ustvarjalni. Razmišljajo

»outside the box«, kar pomeni, da iščejo nove in drugačne rešitve in niso toliko vezani na preteklost, tradicijo. Izziv za vse nas je torej odkriti pri njih vse kvalitete in jih ovrednotiti.

- **Zaupati jim odgovornost.** 18. decembra 1859 je don Bosko s sedemnajstimi mladimi, med katerimi je imel najmlajši samo petnajst let, ustanovil salezijansko družbo. Povprečna starost je bila enaindvajset let. Temu lahko rečemo zaupanje v mlade. Don Bosko jih ni podcenjeval, temveč jim je dal veliko odgovornost. Marsikdaj mladi ugotavljajo, da so nekoristni. To pa zato, ker jih milo rečeno podcenjujemo ali pa se ne želimo ukvarjati z njimi. Potrebno je torej verjeti v mlade in jim pustiti, da svobodno zadihajo.
- **Narediti jih za naše sodelavce.** Še vedno velikokrat razmišljamo o mladih kot naših namembnikih, tistih, za katere delamo. Oni so naši sodelavci, naši »tovariši«. To pomeni, da skupaj z njimi načrtujemo, delamo in analiziramo stvari. Da sprejmemo tudi drugačne rešitve, kot smo jih sami vajeni. Da se skupaj z njimi učimo, čeprav bi sami stvari »prej in bolje« naredili.
- **Dati priznanje.** Ena težjih stvari je vsekakor nekoga pohvaliti za njegov trud in sado. Vendar je to potrebno, še posebej, ko gre za mladega človeka. Največ mlademu pomeni in mu da zagona prav to, če ga pohvali odrasla in zanj »pomembna« oseba.

OPREZNOST ALI POGUM?

Ko smo v naravi, moramo biti vsekakor oprezni, če za kakšnim grmom ali na poti ne leži kača. To pa ne pomeni, da nas mora biti strah, saj bi v tem primeru sploh ne odšli od doma. Tudi mladi nas lahko ranijo: ko gredo po svoje, ko nas več ne poznajo, ko se oddaljijo od Cerkve, ko nas prekolnejo in o nas govorijo, ko ... Velikokrat predvsem zato, ker so sami ranljivi in ker potrebujejo našo pomoč. Vendar to ni razlog, da jim ne bi šli naproti in da ne bi iskali novih načinov, da bi jim pomagali. Nenazadnje moramo to narediti skupaj z njimi.

Ime Lucija Breclj

Starost 22 let

Župnija Sora

Najljubši letni čas Poletje

Najljubša pesem Kako lepo je živeti

Vzhod ali zahod? Vzhod

Knjiga ali film? Knjiga, če je dobra,
in film v družbi

Sladoled ali tortica? Sladoled

Mladi se moramo preizkusiti

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC
FOTO ARHIV SMP

Lucija, čeprav ne prihajaš iz salezijanske župnije, si vseeno aktivno vključena v salezijanske programe. Preden greva na tvoje animatorsko poslanstvo, nam lahko na kratko predstaviš svojo družino in župnijo?

Prihajam iz 7-članske družine. Imam dva brata: Timotej (25) in Benjamin (11) ter dve sestri: Klara (20) in Julija (16). Čeprav smo vedno več z doma, smo veseli, ko se zberemo skupaj in se kam skupaj odpravimo, pogovarja-

mo ali pa igramo kakšno igro. Všeč mi je, da sta nas mama in tata vzgajala v smeri, da smo gojili odnose znotraj družine in smo še vedno povezani.

Župnija najbolj zaživi z vsakoletnim oratorijem in kakšnim praznovanjem (nova maša, obletnice). Na oratoriju se zbere okoli 40 animatorjev in 120 otrok. Čez leto se vedno bolj razvijajo dogodki in dejavnosti, kjer pa je mladih manj. Mladi sodelujemo v mladinski skupini, zboru, pri postavljanju jaslic, v birmanskih skupinah,

pri izdelovanju adventnih venčkov, animatorskih srečanjih itd. V zadnjih treh letih pa po prebranem evangeliju tudi večkrat oživljamo evangelij. To pomeni, da oživimo evangelij, ga odigramo, da bolj nagovori ljudi. Zadnja tri leta pripravimo na večer pred božičem tudi igrico z globljim sporočilom. Zvesti snemalci tudi objavijo posnetke na YT.

Od jeseni si del pripravljalne ekipe PDV in UT, že prej pa si na omenjenih programih pri salezijanski mladini sodelovala kot animatorka.

Kaj so tebi dali ti programi? V čem vidiš doprinos mladinskih programov za mlade v Sloveniji?

Programi so me obogatili s tišino, ki mi je omogočila čas, da sem se lahko srečala s seboj in z Bogom. Poleg tega so predavatelji pogosto izpostavili misli, ki sem se jih večkrat čez leto spomnila in so me opogumljale. Bogatijo in spremljajo me prijateljske vezi, ki so se spletle na PDV in UT. Uskovnica mi predstavlja čas, ko si vzamem čas zase, za Boga in odkrivanje novega.

Zdi se mi koristno, da se o različnih temah pogovarjamo z drugimi, da se učimo sprejemati različna mnenja, slišati druge v njihovem doživljanju in življenju. V pogovorih včasih kakšno stvar ozaveš, vidiš njen pomen iz druge perspektive in ugotoviš, da ji želiš v svojem življenju dati večjo vrednost.

Med pogovori je tudi priložnost za spoznavanje Cerkve in različnost župnij, iz katerih prihajamo.

Hkrati je to tudi priložnost za druženje. Kristjani svojo vero lahko živimo in poglabljamo le v skupnosti. Taki tedni nam omogočajo spoznavanje ljudi s podobnimi pogledi in grajenje prijateljskih vezi, ki so lahko opora in hkrati spodbuda za nadaljnje življenje.

Doprinos programov vidim v tem, da ustvarimo prostor mladim, kjer so lahko pristni in iskreni ter taki sprejeti. Predstavljajo spodbudo za rast na duhovnem področju. Polno je ponudbe za zabavo, včasih pa pozabimo, da se je potrebno za resnično veselje truditi tudi v duhovnem razvoju in rasti.

Papež Frančišek večkrat naslavlja prav mlade v smislu naj bodo protagonisti današnjega časa, naj ne bodo »kavčarji«. Kako gledaš na to njegovo spodbudo? Je današnja mladina že vstala iz kavča?

Vidiš lahko oboje. Menim, da so mladi, ki so že skočili na noge in se aktivno vključujejo v življenje in družbo. Zdi se mi, da se v cerkvi vidi mlade, ki so aktivni in želijo posvečati svoj čas drugim in Cerkvi. Imam izkušnjo, da veliko mladih v resnici sodeluje v Cerkvi in si to želi. Hkrati se zavedam, da je pasivnost še vedno velika skušnjava v tem svetu in se ji je vedno znova težko upreti. Ko sedi doma, je težko zbrati moči in iti.

Lažna in kratkotrajna zabava ekranov včasih prevlada nad resničnim veseljem. Včasih je težko zbrati pogum, se izpostaviti in dati nekaj od sebe, čeprav te to izpolni. Če si za ekranom, je to zabava, ponu-

Programi so me obogatili s tišino, ki mi je omogočila čas, da sem se lahko srečala s seboj in Bogom. Poleg tega so predavatelji pogosto izpostavili misli, ki sem se jih večkrat čez leto spomnila in so me opogumljale.

*Polno je ponudbe
za zabavo, včasih
pa pozabimo,
da se je potrebno
za resnično
veselje truditi
tudi v duhovnem
razvoju in rasti.*

jena brez truda. Hkrati je veselje, ki ti ga prinese darovanje za druge, bolj izpolnjujoče, a se je zanj potrebno potruditi. Želela bi se, da bi se mladi s še večjo željo zavzemali za svoj doprinos svetu. Včasih se počutim kot motivator, ki ljudi spodbuja, da podelijo svoje talente z drugimi.

Leto 2019 je pri nas leto mladih, pred kratkim se je končala sinoda mladih. Kakšni bodo rezultati te sinode bo pokazal čas, a zagotovo je pastorala mladih ena temeljnih stvari v Cerkvi. Katera so po tvojem mnenju področja, kjer bi Cerkev morala bolj vključevati mlade?

Povsod. Kjer sodelujejo odrasli, lahko tudi mladi. Vprašanje je le, na kakšen način. Morda je ponekod potrebno nekakšno mentorstvo in spremljanje, vendar to ne preprečuje sodelovanja mladih.

Mladi radi vidimo, da lahko kaj doprinesemo. Če nam ni ponujena možnost oz. nismo potrebni, potem bomo šli ... Včasih je potrebno, da nam nekdo zaupa nalogo, da se lahko preizkusimo.

Slovinci še vedno damo veliko na tradicijo, kot tudi na krščansko

tradicijo. Seveda z njo ni nič narobe, a le če naredimo prehod iz tradicionalne vere na osebno. Kako pomembna se zdi tebi ta tradicija? Kako si ti naredila prehod od tradicije do osebnega odnosa z Bogom?

Tradicija je pomembna, dokler nas odpira in vodi bliže k Bogu. Tradicija nam je v oporo in v osnovo, da vemo, kje so naši temelji in kam se želimo usmeriti. Zdi se mi, da se nanjo oprem, tudi ko mi je težko, imam dvome in se čutim šibka v svoji veri.

Se mi zdi, da se za prehod trudiš celo življenje, če si bil že od malih nog krščansko vzgajan. Vedno znova greš lahko k maši, ker se pač gre vsako nedeljo, ali pa pristopiš k Bogu kot svojemu očetu, ki se zanima zate in te ima iz srca rad. Mene so pri prehodu najbolj nagovarjale različne duhovne vaje, kjer sem imela čas za poglobljanje vere.

Kaj bi rekla svojim sovrstnikom, ki živijo iz danes na jutri, brez ciljev?

Poišči nekaj, kar te veseli, pa če je to še tako mala stvar, in se ji posveti, da boš z njo obogatil svet.

Končaj stavek: Mladi smo ...

... utripajoče srce, ki upa. ■

IGRIŠČE ZDRUŽUJE, PRIDRUŽI SE!

VABILO PROSTOVOLJCEM IN ŠPORTNIM EKIPAM

30. april – 5. maj 2019

Kodeljevo, Ljubljana

www.pgsi2019.si

Geslo 30. PGSi »Igrišče združuje!« poudarja zavedanje, da so na igrišču različni mladi; dobri in manj dobri športniki, verni in neverni, iz urejenih in tudi manj urejenih družinskih razmer... Pomen igrišča kot vzgojnega prostora in pomen sodelovanja vsakega posameznika v skupnosti je zato velik. Ne glede na naše razlike moramo na igrišču biti združeni in delovati za skupni cilj in v skupno dobro. Salezijanska asistenca je pri tem temeljnega pomena.. Šport pa mlade združuje ne le na igrišču, temveč tudi ob njem: s starši, trenerji, prijatelji, vzgojitelji in duhovniki.

NEPOZABNA IZKUŠNJA

»Biti del tako velikega dogodka je velik izživ, a hkrati lepa priložnost poskusiti nekaj novega za mreženje in spoznavanje različnih ljudi ter izkušnjo od blizu spremljati tako velik projekt. Dogodek, ki si ga bom zapomnil za vse življenje.«

(Domen, PGSi 2008)

Zato potrebujemo tebe, **prostovoljca ali športnika**, ki s svojo nesebično pomočjo in zgledom fair-play obnašanja ob in na igrišču pomagata zagotavljati asistenco. Vi ste srce iger in osnova, da je šport lahko tudi vzgojno sredstvo.

SI ŽE ČLAN KAKŠNE EKIPE?

Če ne, je sedaj zadnji čas, da se zberete s prijatelji in začnete s treningi.

Tekmovanja bodo potekala v ...

... v štirih športih:

futsal (4+1) zunanja igrišča, umetna trava

namizni tenis posamezniki in dvojice

košarka

odbojka

... v štirih kategorijah:

Fantje - Dekleta A
(2001 in mlajši/e)

Fantje - Dekleta B
(2003 in mlajši/e)

ZAKAJ BITI PROSTVOLJEC?

- druženje z vrstniki iz cele EU
 - novi stiki, poznanstva in prijateljstva
 - spoznavanje novih kultur, jezikov
 - poskrbljeno za prevoz, nočitve in prehrano
 - osebna rast, duhovnost, šport in zabava
- Pridruži se edinstveni izkušnji tudi ti!**

INFO IN PRIJAVE NA www.pgsi2019.si

KOT DON BOSKO

**SOCIALNI CIRKUS – VZGOJNI PRISTOP,
KI SPREMINJA ŽIVLJENJA OTROK IN MLADIH**

ZEF BERIŠAJ

SKALA – MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Don Bosko je deloval v začetku industijske revolucije, ki je pripeljala do izbruha velikih družbenih, ekonomskih in socialnih problemov. Najbolj so bili na udaru mladi, za katere je dal svoje življenje in določene mlade rešil iz družbene črne luknje. Današnji čas se bistveno ne razlikuje od tistega, v katerem je deloval don Bosko. Kapitalizem in digitalna revolucija sta današnje otroke in mlade pripeljala do kritične točke, do njihove osebne črne luknje – luknje brez vrednot, identitete, smisla, ciljev ...

Ena od don Boskovih metod pri delu z mladimi je bila uporaba cirkuških veščin. V tistem času so se začele razvijati tudi komercialne cirkuške predstave, ki so vabile množice ljudi ter predstavljale zatočišče pred družbenimi in osebnostnimi težavami ... Na drugi strani don Bosko za prikaz cirkuških spretnosti in znanj ni zahteval plačila, saj je želel vsem ljudem predati določeno pozitivno sporočilo (pridiga, kateheza, pogovor ...). Prav to je sto let po don Bosku ponovno odkril socialni cirkus.

FUSKABO – PRVI MLADINSKI IN SOCIALNI CIRKUS V SLOVENIJI

Fuskabo je projekt, kjer s pomočjo cirkuških aktivnosti vzgajamo otroke in mlade ter spodbujamo njihov osebni, kreativni in kulturni razvoj. Ime je sestavljeno iz FU (Fužine), SKA (Skala) in BO (don Bosko). Projekt predstavlja inovativen pristop k oblikovanju novih načinov socializacije, ki dajejo dodatne možnosti za družbeno vključitev tistih, ki to najbolj potrebujejo. Projekt se je začel leta

2013 na ulicah ljubljanskih Fužin kot cirkuška delavnica v sklopu terenskega vzgojnega programa Minibus veselja. Zaradi povečanega zanimanja se je preselil v prostore Skale pod mentorstvom Zefa Berišaja. Tam tudi danes udeležencem ponujamo redno vodeno in strukturirano dejavnost vsak dan v tednu. Trenutno v projektu sodeluje okoli 35 udeležencev starih od 6 do 18 let, ki prihajajo iz različnih koncev Ljubljane, vsak s svojimi potrebami glede na svoje družinsko, socialno in ekonomsko okolje. Od ustanovitve pa do danes ima skupina za seboj več kot 200 cirkuških dogodkov (nastopi in delavnice) v različnih krajih po Sloveniji in tujini. V šol-

skem letu 2019/2020 načrtujemo ustanovitve cirkuške šole, ki bo lokalnemu okolju ponujala edinstven, kakovosten in strukturiran izobraževalni program.

SOCIALNI (SODOBNI) CIRKUS

Metoda socialnega cirkusa se je oblikovala, ko so cirkuški kadri in akademiki začeli spremljati t. i. »stranske učinke« stika posameznikov s cirkusom. Pri uporabnikih je bil opazen pozitiven vpliv na intelektualni razvoj, stopnjo socialne občutljivosti, razvoj fine motorike in splošne telesne pripravljenosti. Vključenost v cirkus spodbuja ustvarjalnost, povečuje samozavest in komunikativnost, vztrajnost, timsko sodelovanje, zaupanje in zmanjšuje socialno-kulturne razlike. Spodbujanje vseh teh psihofizičnih mehanizmov pozitivno vpliva na razvoj posameznikove osebnosti, njegovih telesnih in umskih zmožnosti in spodbuja kulturno udejstvovanje. Sama vaja pa preko povečane sposobnosti sinhronizacije telesnih gibov stimulira razvoj, sicer bolj zaspane, druge polovice možganov.

V primerjavi z drugimi alternativnimi dejavnostmi, kot so šport, glasba, ples in podobno, so rezultati vključenosti v cirkuške aktivnosti vidni v zelo kratkem času. Tu ni prostora za tekmovalnost, temveč za sodelovanje, skupnost, za premikanje meja, podajanje drugačnih pogledov na stvari v svetu, potrjevanje samega sebe, samorefleksijo. Udeleženci sprejmejo svojo edinstvenost, svoje prednosti in slabosti. V procesu učenja opazajo, da so za določene spretnosti zelo uspešni, za določene pa potrebujejo več vloženega dela. Prav tako se vključijo v novo socialno mrežo.

MOJ POGLED

Po spletu okoliščin smo pred petimi leti na Minibusu veselja izvedli delavnico žongljanja. Če bi mi nekdo takrat rekel, da bom vzgojitelj na področju cirkusa, mu sploh ne bi verjel. Izobraževal sem se namreč na področju turizma, v zadnjih letih pa preprosto

ne morem stran od cirkusa. Natančneje, ne morem stran od CIRKUSA SKUPNOSTI, kajti socialni cirkus ne more obstajati brez skupnosti. Skupnosti, ki združuje otroke, mlade, trenerje in prostovoljce, ki oblikuje zdravo vzgojno okolje. Kot vzgojitelj čutim, da res živim in prenašam don Boskovo poslanstvo.

**Cirkus je posrednik,
ki nas vodi po poti
poštenega državljana
in dobrega kristjana,
kljub temu, da nismo
vsi enake vere.**

V teh petih letih sem pri mladih opazil takšen razvoj, ki ga sploh ne morem opisati z besedami. Cirkus je prostor, kjer ustvarjalnost nima meja, kjer smo z mladimi na isti ravni. Ni potrebno, da si profesionallec, ki žonglira s šestimi žogicami. Smisel je, da rastemo skupaj. Preko cirkuškega pristopa in don Boskove asistence nastane prava čarovnija. Čarovnija, ki pripelje do socialnega vključevanja in aktivne participacije, do preprečevanja pasivnosti in razvoja zasvojenosti, boljšega šolskega uspeha in zdravstvenega počutja in še bi lahko našteval. Posebna čarovnija je tudi ta, da me mladi na odru niso nikoli razočarali. Mislim, da me vse to še vedno drži v cirkusu in mi daje motivacijo za delo in nadaljnje izzive.

Cirkus je posrednik, ki nas vodi po poti poštenega državljana in dobrega kristjana, kljub temu da nismo vsi enake vere. Vsi namreč težimo k skupnemu iskanju prave duhovnosti. ■

SVOBODA

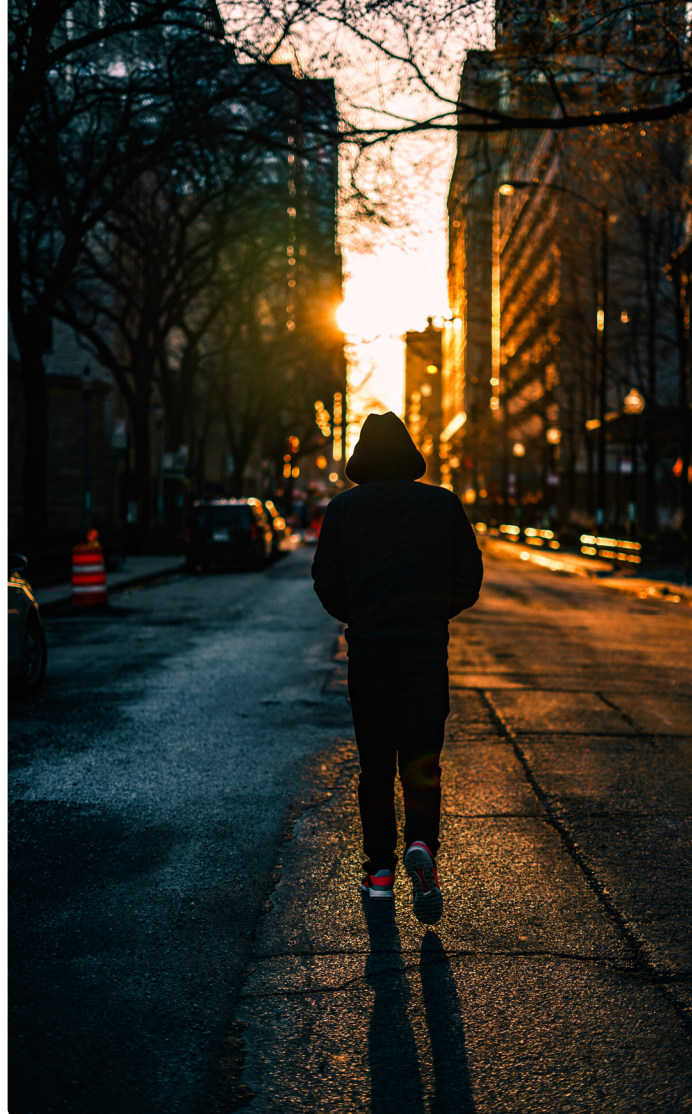

KLEMEN BALAIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

Kot vzgojitelj sem se večkrat spraševal, kako naj moralni nauk Cerkve prenesem na mlade. Nikoli nisem imel želje, da bi mladim nekaj vsiljeval. Želel pa sem, da bi mladi spoznali, da je Cerkev varuhinja svobode. Vzgoja za svobodo je eden največjih izzivov današnjih vzgojiteljev.

Ena od stvari, po kateri bi se morali kristjani bistveno razlikovati od drugih ljudi, je naša svoboda. Žal pa se to najverjetneje ne bo zgodilo prav hitro. Ljudje mnogokrat Cerkev vidijo kot represivno ustanovo, ki ljudem neprestano dopoveduje, da ne smejo storiti tistega, kar si želijo in da morajo storiti tisto, česar si ne želijo.

Zahodna družba je izredno nejasna glede svobode. Po eni strani pripadamo tako imenovanemu »svobodnemu svetu«. Deležni smo različnih svoboščin: svobode govora, svobode gibanja, volimo lahko po svoji vesti in podobno. Raziskava evropskih vrednot kaže, da je svoboda, če jo razumemo kot osebno avtonomijo, najpomembnejša vrednota sodobnih Evropejcev. In vendar našo družbo preganja čudno pomanjkanje svobode. Živimo v čudnem času, kjer vlada kultura nadzora in nenehno živimo v strahu pred novimi predpisi.

Prav čudno je, da se v tej svobodni družbi toliko ljudi počuti omejenih.

»Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti« (Gal 5,1).

Prepričan sem, da lahko svobodo delimo z ljudmi današnjega časa. Preden želimo kristjani ponuditi svobodo sodobnemu človeku, se moramo sami soočiti in sami preseči pomanjkanje svobode, ki pogosto hromi življenje Cerkve, sicer ne bomo imeli nikakršne verodostojnosti.

Cerkev je zibelka svobode le v tem primeru, če ljudem stoji ob strani, jih podpira in spremlja ljudi, ki sprejemajo moralne odločitve v okviru mogočega, ne pa da se odloča namesto njih. Zavedati se moramo, da svojega nauka ne smemo vsiljevati zgolj kot navodila, kako naj živijo svoje življenje.

Danes so ljudje zelo občutljivi, če se krši nji-

»Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti.«

Gal 5,1

hova avtonomija. Človek hoče sam sprejemati odločitve o svojem lastnem življenju.

Kot Cerkev se moramo zavedati večplastnosti možnosti izbire. Čeprav imamo jasna in trdna stališča o moralnih vprašanjih, npr. o ločitvi zakona in ponovni sklenitvi zakonske zveze, homoseksualcih, splavu, evtanaziji ... pa smo poklicani, da vstopamo v raznolikost in večplastnost človekovih življenj, ko ljudje na težaven način odkrivajo, kaj je prav.

Cerkev nikoli ne bo dopustila splava. To pa ne pomeni, da si lahko kristjani preprosto zatisnemo ušesa in ne prisluhnemo, kaj nam želijo povedati zagovorniki splava. Kot kristjani se ne smemo bati dialoga. Prepričan sem da z dialogom še poglobimo naše razloge!

Naše resnice ne smemo zaščititi s poniževanjem in nasilnim napadom na druge. Tisti, ki to počnejo, so v svojem prepričanju zelo negotovi, bojijo se prisluhniti drugi strani, ker se bojijo, da bodo začeli dvomiti.

Ko najbolj zaupamo cerkvenemu nauku, moramo biti najbolj pripravljeni prisluhniti in se učiti, odpreti svoje misli in srca tistim, ki so prišli do zaključkov, s katerimi se ne strinjamo. Če imamo občutek, da Cerkev uči zviška, oddaljena od prizadevanj običajnih ljudi, potem sploh ne uči!

Kaj je potem naloga Cerkve? Ljudi spremljati v njihovem raziskovanju in z njimi prijateljsko deliti svoje znanje. Prijatelj, preudaren prijatelj lahko prijatelju pomaga pri odločanju. To stori iz ljubezni do prijatelja, zaradi katere je prijateljeva težava tudi njegova.

Sveti Janez Pavel II. je v svoji okrožnici Vera in razum zapisal: »Ne smemo pozabiti, da sam razum v svojem iskanju potrebuje podporo zaupljivega in iskrenega prijateljstva.« Prijateljstvo pomeni, da gledamo skozi oči sočloveka, da upoštevamo prijateljeve izkušnje, resno jemljemo spoznanja in dvome. Ljudje potrebujemo prijatelje, da nas opominjajo, kaj nameravamo storiti, in nam pred obličjem podržijo ogledalo resnice. To je mnogokrat boleče, vendar nas ohranja svobodne.

Kot vzgojitelj sem se zavedal, da lahko storim največ, če si bom prizadeval, da mladim postanem sopotnik pri njihovem iskanju, v drži dialoga in skupnega prizadevanja lahko iščemo resnico. Naše skupno iskanje pa mnogokrat okrona prijateljstvo, za katerega sem Bogu hvaležen. ■

Salezijanski molitveni namen

FEBRUAR

Za srednješolce in študente, da bi odgovorno odkrivali svojo poklicanost.

MAREC

Za slovenske politike, da bi pospeševali kulturo življenja.

APRIL

Za redovnice in redovnice, da bi bili verodostojne priče Vstalega Gospoda.

Premiera filma o Slomšku ■ Svetlo sonce se je že skrililo, ko smo se na Slomškovo nedeljo, 23. septembra 2018, ob 19. uri zbrali v Marijinem domu na Bledu, da bi si premierno ogledali film *Preljubo veselje* o bl. Antonu Martinu Slomšku. Film smo pripravili udeleženci popoldanskega oratorija pri sestrah HMP, ki je potekal med šolskim letom. Dveletni trud smo predstavili ob spremljavi kulturnega programa. S petjem nas je navdušila novonastala moška vokalna skupina Slomškova kapljica z mlado, perspektivno harmonikarico

Zalo Zarjo Mesec. Izvedli so tri skladbe s Slomškovim besedilom. Program sta povezovala udeleženci filmske delavnice. Zbrane sta nagovorili tudi predstojnica blejske skupnosti s. Bernarda Žibert in vodja popoldanskega oratorija s. Barbara Poredoš. Po ogledu filma je sledilo še druženje ob okusnih dobrotah in izmenjava vtisov. Mnogi so se nalezli veselja, ki so ga posredovali ustvarjalci filma. *Dejan in Miran*

Spoznavni konec tedna ■ Dijaki, ki bivamo v dijaškem domu Janeza Boska na Rakovniku v Ljubljani, smo od 16. do 18. novembra preživeli lep jesenski konec tedna na Koprivniku v Bohinju. Izkoristili smo čas, da smo se bolje spoznali in povezali. Povabili smo tudi mlad par, Nejca in Petro, ki sta nam predstavila, kako sta postala par in kako živita odnos do spolnosti. Lepo sobotno popoldne smo najbolj pogumni in polni energije izkoristili za osvojitve skoraj dva tisoč metrov visokega Lipovskega vrha. *Dijaki dijaškega doma Rakovnik*

Spoznavni vikend ■ 12. 10. 2018 smo se študentke Študentskega doma Alojzije Domanjko pod vodstvom s. Barbare odpravile na duhovno-družabno-spoznavni vikend v Želimlje. Po večerji smo se preko igre in zabave naučile nova imena ter se spoznale med seboj, prav tako pa smo se nasmejale ob filmčku, ki so ga posnele starejše študentke. Dan smo zaključile v kapeli z adoracijo, kjer smo odložile skrbi ter Bogu izročile naš vikend. V soboto dopoldne smo delale po skupinah, kjer smo načrtovale dogodke, ki jih bomo imele v domu skozi celo leto. Po sveti maši in odlični pridigi (ne bodi kavč!) smo imele kosilo, nato pa zaslužen prosti čas. Popoldne smo poslušale pričevanje zakoncev Tomažič, risale cvetlice ter najpomembnejše: podpisale pogodbo same s seboj. Zvečer smo imele zabaven večer, kjer ni manjkalo

smeha, petja in adrenalina. Vikend smo zaključile z refleksijo ter sv. mašo, ki smo jo popestrile s petjem. Po še zadnjem odličnem obroku smo se obogatene z novimi spoznanji ter z novo močjo za študijsko leto vrnile v Ljubljano.

Lik salezijanca za mlade danes ■ V Bratislavi se je 4. 11. zaključil evropski seminar Združenja poznavalcev salezijanske zgodovine. Na njem so predstavili salezijanske like 19. in 20. stoletja, ki so kljub različni formaciji, kulturi, navadam in delovanju živeli salezijansko poslanstvo na edinstven in poseben način. Slovenijo je na seminarju zastopal dr. Bogdan Kolar, profesor pri Katedri za zgodovino Cerkve in patrologijo Teološke fakultete v Ljubljani in inšpektorialni arhivar, ki je predstavil lik teologa in salezijanskega inšpektorja Franca Wallanda (1887–1975).

»Rojen, da izstopaš!« ■ Duhovne vaje v Želimljah so na štirih jesenskih vikendih pritegnile skupno 300 udeležencev in 70 animatorjev. Zgodba nesprejetosti, stiske in prijateljstva iz filma Čudo, ki govori o dečku Avgustu z deformiranim obrazom, je bila dobro izhodišče za kateheze in druge dejavnosti. Vsak vikend je bil osredotočen na obhajanje evharistije, na spoved, molitev, pesem in osebno delo. Ni pa šlo brez iger in športa, niti brez nogometnega turnirja na zadnjem, ministrantskem terminu. Veseli smo množice otrok in mladih, ki vedno znova napolni Majcnov dom

in tako še čez vikend vnese veselje in razigranost med želimeljske šolske stene. Gašper M. Otrin SDB

Pisana gruča novih oratorijskih voditeljev ■ Kako sem prišel do svoje vloge oratorijskega voditelja? Kaj ta vloga s seboj prinaša in katera znanja zanjo potrebujem? In kako naj bi se pogled oratorijskega voditelja na oratorij razlikoval od animatorjevega? Vse to in še več se je 21 mladih spraševalo na letošnjem prvem usposabljanju za oratorijske voditelje. Gručo so sestavljali voditelji in bodoči voditelji od Lendave do Kobarida ter od Cerklj na Gorenjskem do Cerklj ob Krki! Novo znanje in poznanstva jim bodo nedvomno pomagala pri odgovorni vlogi oratorijskih voditeljev, sami pa morajo teorijo spraviti v prakso. K temu jih spodbuja tudi certifikat Oratorijski voditelj, ki so ga prejeli po opravljenem usposabljanju.

Srečanje salezijanske mladine v času sinode mladih ■ Sem izzivi? se je glasilo geslo letošnjega srečanja salezijanske mladine, ki je potekalo med 19. in 20. oktobrom v Želimljem. Tema se je navezovala na letošnjo sinodo – mladi so razmišljali o svoji osebni poklicanosti in izzivih, s katerimi se soočajo v svoji mladosti, ter kako lahko nanje odgovarjajo. Ali živijo mladi svojo mladost kot izziv ali jo jemljejo na 'izvi'. Poleg vseh trenutkov druženja, pogovorov v skupinah, iskanju konkretnih rešitev na izzive mladosti so mladi prisluhnili nagovoroma inšpektorice pri sestrah HMP, s. Mojce Šimenc, in inšpektorju Marko Košniku SDB. Srečanje so zaključili s skupno sveto mašo.

Nova salezijanska knjižnica ■ Prihoda prvih salezijancev na Rakovnik (23. 11. 1901) so se salezijanci in župljani spomnili tudi lanskega novembra pri sveti maši v cerkvi Marije Pomočnice, v novi Majcnovi hiši pa so odprli salezijansko knjižnico. Knjižnično gradivo je predstavila knjižničarka Katarina Mivšek. Po pozdravnem nagovoru ravnatelja Marjana Lamovška, ki je knjižnico predal svojemu namenu, so se obiskovalci množično sprehodili med knjižnimi policami. Več: rakovnik.si/knjiznica

Pričeli smo z 11. sezono večerov SKG ■ Letos smo na Rakovniku pričeli že z enajsto sezono večerov SKG. Tako kot pred desetimi leti je bila tudi tokrat z nami skupina Svetnik, ki je predstavila svoj nov album z naslovom Popolna Ljubezen. Tadej, Davor, Gašper, Matjaž in Marija so predstavili avtorske pesmi, ki so nastale v preteklih letih. Tadej pa je delil svojo osebno zgodbo in preizkušnjo, skozi katero je rasel v svojem odnosu in zaupanju do Boga. V decembru se je predstavil Stična bend, glasbena zasedba, katere glavno poslanstvo je soustvarjanje vsakoletnega festivala Stične mladih, slišite pa jih lahko tudi na mašah, adoracijah in ostalih dogodkih. Sestavljajo ga Liza, Eva, Matija, Simon, Klemen, Nejc in Benjamin, ki so v gradu na Rakovniku pripravili večer, kjer so skupaj z zbranimi odsevali ljubezen, ki nam jo podarja On! Večer je bil odlična priprava na prihajajoče praznike in spodbuda za osebno pripravo na Jezusovo rojstvo.

Dan zahvale ■ 7. 11. 2018 se je v Ljubljani na Rakovniku zbrala več kot polovica sester inšpektorije SLC, da bi skupaj obhajale dan hvaležnosti inšpektorici in druga drugi. Višek praznovanja je bila sv. maša, ki jo je vodil salezijanski inšpektor Marko Košnik. Pridigi je dal tri poudarke: veselje in hvaležnost; osebna odločitev za Jezusom ter radikalna prenova (prim. Lk 14,25-33). Pri animaciji svete maše so sodelovale različne skupnosti in vsi skupaj smo na oltar položili našo celotno inšpektorijo. Po maši je sledilo druženje in praznovanje, kjer se je inšpektorialna vikarija v imenu vseh nas zahvalila inšpektorici s. Mojci za njeno služenje in darovanje v dobro celotne inšpektorije, s. Mojca pa je tudi s svoje strani izrazila hvaležnost za

vsako sestro in za vsako delo, žrtev, trpljenja, ki ga živi za to, da bi mladi imeli življenje in ga imeli v polnosti. Za zgled nam je dala Marijo in poudarila, da hvaležnost raste iz molitve.

Generalna skupščina SYM Europe ■ V Bruslju je od 23. do 25. novembra potekala Generalna skupščina (GA) evropskega Salezijanskega mladinskega gibanja (SYM Europa), kjer se je zbralo okoli 70 mladih, salezijancev in sester HMP iz 20 držav Evrope in Bližnjega vzhoda, da bi dožive-

li izkušnjo vere, povezanosti, podelitve in veselja v salezijanskem duhu. V petek dopoldne je bila tudi priložnost, da so udeleženci obiskali evropski parlament in prostore COMECE – Komisije škofovskih konferenc evropske unije. Celotno srečanje je bilo v znamenju sinode mladih, saj je bil z nami ves čas salezijanec Rossano Sala SDB, ki je bil eden od dveh posebnih tajnikov sinode in ki je ob predstavitvi zaključnega dokumenta z žarom posredoval izkušnjo sinode, dragocene navzočnosti papeža Frančiška in mladih itd. Tokrat so potekale tudi volitve nove koordinacijske ekipe, saj so po treh letih svoje poslanstvo končale Anne-Florence iz Francije, Carina iz Avstrije in Blažka iz Slovenije. Novo ekipo sestavljajo Pablo iz Španije, Janine z Malte in Marta s Hrvaške. Hvaležni za izkušnjo Cerkve in salezijanske družine so novi ekipi zaželeli blagoslova za prihodnja tri leta.

Delitev poslanstva med salezijanci in laiki ■

Na Rakovniku so se 10. 11. 2018 zbrali sodelavci in zaposleni iz salezijanskih ustanov in mladinskih centrov na skupnem formativnem srečanju z naslovom »Delitev poslanstva med salezijanci in laiki«. Po uvodni molitvi in pozdravu inšpektorja Marka Košnika je zbrane v imenu vrhovnega predstojnika salezijancev nagovoril pokrajinski svetovalec Tadeusz Rozmus. Predstavil je strukturo salezijanske organiziranosti in salezijansko delo v pokrajini srednja in vzhodna Evropa, kamor spada tudi slovenska salezijanska inšpektorija, ter nanizal cerkvene in salezijanske dokumente, ki govorijo o vlogi, povezanosti in soodgovornosti

laikov v poslanstvu don Boskove karizme. Srečanje je koordiniral Tilen Mlakar. Drugi del srečanja je bil namenjen izmenjavi in poglobitvi lastnih izkušenj sodelavcev in zaposlenih s salezijanci. Matej Cepin s Socialne akademije je predstavil ozadje besed laik in klerik ter ob osebnih izkušnjah zbrane uvedel v delo po skupinah z nalogo, da pregledajo osebno poslanstvo in poslanstvo ustanove, v kateri delujejo, ter skušajo ugotoviti skupne točke. Zbrani so nato po osebнем delu v manjših skupinah podelili poglede in dognanja ter si med seboj izmenjali izkušnje v salezijanskem delu. Srečanje se je zaključilo ob druženju pri skupni mizi.

Razstava jaslíc v Centru DUO Veržej ■

7. decembra so domačini, obiskovalci in gostje salezijanske ustanove v Veržeu napolnili Puščenjakovo dvorano Centra DUO Veržej. Ob že tradicionalnem odprtju slovenske razstave jaslíc sta navzoče pozdravila direktor Zavoda Marianum Peter Pučnik in župan Občine Veržej Slavko Petovar. Razstavo je z blagoslovom odprl inšpektorjev vikar Peter Končan. Za kulturni del je poskrbel vodja Centra DUO Ivan Kuhar, ki je predstavil osrednjo razstavljalko Ano Jaušovec in njene jaslice iz krep papirja. Z glasbenim programom so odprtje obogatili učenci Glasbene šole Beltinci.

Novi inšpektorji na izobraževanju ■

Na sedežu salezijanske družbe v Rimu je od 2. do 15. 12. 2018 potekal tečaj za nove inšpektorje. Med udeleženci je bil tudi Marko Košnik, inšpektor slovenske inšpektorije. Srečanje z vrhovnim predstojnikom, pogovori z vsemi svetovalci in delegati vrhovnega predstojnika, ki pokrivajo različna področja, poglobljeno poznavanje raznovrstnega salezijanskega poslanstva, načinov vodenja in animacije, skupno molitveno in bratsko življenje je novim inšpektorjem nudilo dobro možnost, da so se dobro usposobili za odgovorno nalogo služenja sobratom in družbi.

Salezijanski mentorji združili moči ■ V grofovskem mestu je 11. decembra strnilo glave, moči, ideje in navdušenje 12 mentorjev iz salezijanskih mladinskih centrov – Celje, Maribor, Rakovnik, Cerknica, Kodeljevo, Sevnica, iz župnije Šentrupert in Marijanišča Veržej. Namen srečanja je bil pripraviti *Uspostavljanje salezijanskih animatorjev*, ki bo januarja potekalo v Veržeju. Ob dobri pici, ki nam je pomagala, da smo bili siti in posledično tudi ne sitni, se je odkrilo bogastvo salezijanskega izročila, ki med mladimi lokalno živi različno, pa vendar z istim don Boskovim duhom in z animatorsko predanostjo otrokom in mladostnikom.

20 let Glasbene šole Rakovnik ■ V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku so 16. 12. s sveto mašo odprli niz dogodkov ob praznovanju 20. obletnice Glasbene šole Rakovnik. Sveto mašo, pri kateri so sodelovali kitarski orkester ljubiteljskega programa, godalni orkester, združeni pevski zbor glasbene šole in župnije Ljubljana Rakovnik ter posamezni učenci s svojimi mentorji, je vodil salezijanski inšpektor Marko Košnik. V pridigi je izpostavil povezanost glasbe, vzgoje in evangelizacije. Vodja Glasbene šole Rakovnik Andrej Benedik se je zahvalil staršem, učiteljem, učencem, nekdanjim učencem in učiteljem ter salezijancem. Posebej je izpostavil začetnika salezijanca Metoda Ogorevca ter svoja predhodnika Polono Stegu in Marka Ušeničnika, ki so postavili temelje delova-

nju Glasbene šole in razvijali njeno posebnost, ki ni le v poučevanju, temveč v vzgoji preko glasbe. Posebno zahvalo je namenil mnogim znanim in skritim dobrotnikom, ki duhovno in materialno podpirajo njeno delovanje.

Novi sedež salezijanske družbe ■ Na predvečer 159. obletnice ustanovitve salezijancev, 17. decembra, je vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime sporočil, da bo novi uradni sedež salezijanske družbe hiša »Srce Jezusovo« v Rimu. Gre za pomenljivo ustanovo za salezijance vsega sveta: je hiša, v kateri je bival don Bosko, ko je prihajal v Rim; je kraj spomina in ljubezni do presvetega Srca Jezusovega; tu stoji istoimenska bazilika, v kateri se nahaja oltar Marije Pomočnice, ob katerem je don Bosko med edino sveto mašo, ki jo je daroval, večkrat planil v jok ob spominu na dogodke svojega življenja; Srce Jezusovo je tudi kraj, kjer je don Bosko napisal slavno pismo mladim leta 1884.

Žive jaslice na Rakovniku ■ 29. in 30. 12. so birmanci zaigrali zgodbo *Telefon pod zvezdami*, ki jo je napisala Barbara Kastelec. Žive jaslice, ob katerih ni manjkalo pravih ovc in kozličkov, je s petjem ogrevala skupina Navdih in mladi iz župnijskega pevskega zbora. Pastirčki in angelčki so s Sveto družino pripravili občudovanja vredno sceno, da se je obiskovalci kar niso mogli nagledati. Prireditev je povezoval Blaž Lesnik.

20 LET SMC SEVNICA

V Kulturnem domu Sevnica je 17. 11. 2018 potekala slovesnost ob 20. obletnici društva Salezijanski mladinski center Sevnica. Polna dvorana obiskovalcev, sedanjih in nekdanjih animatorjev, staršev in prijateljev SMC Sevnica je prisluhnila bogatemu programu, ki so ga pripravili animatorji, pevske zasedbe in bend SMC Sevnica z gostom Odkloplenim Gregorjem. Objavljamo dele slavnostnega govora.

MATJAŽ TRAVEN

Društvo Salezijanski mladinski center Sevnica je bilo uradno ustanovljeno v začetku leta 1998. Don Boska so nam salezijanci prinesli na bližnjo Radno že leta 1907. [...] Novo upanje je v Sevnico posijalo leta 1966, ko so salezijanci dobili v upravo sevniško župnijo. Delo z mladimi je postajalo vse bolj živahno. Bolj kot se je rušil na napačnih temeljih zgrajen družbeni red, bolj so se odpirale možnosti za normalno delovanje salezijancev v Sevnici. [...] Prišlo je leto 1992, ko smo v Sevnici izvedli prvi oratorij, ki je trajal kar mesec dni in ga je obiskovalo med 100 in 120 otrok. Zahvaljujoč tedanjemu pogumnemu kaplanu, g. Metodu Ogorevcu, zagnanim

staršem in mladini, je oratorij čudovito uspel. Slomškov dom je po petdesetih letih ponovno zaživel in povezal več generacij župljanov in ostalih prebivalcev občine. [...]

Leta so minevala, župnijsko dvorišče je postajalo tesno. S prostovoljnim delom smo nekdanjo klet preuredili v prostor za srečevanje mladih, namesto njive je zaživelo nogometno igrišče, z ustanovitvijo društva pa so nam odobrena finančna sredstva omogočila nakup materialnih potrebščin, predvsem pa so omogočila izvajanje naših programov, ki se jih je v teh letih nabralo preko 40. Vsega tega pa ne bi bilo brez izdatne podpore župnije Sevnica, salezijanske skupnosti, številnih dobrotnikov, podjetij donatorjev, animatorjev, prijateljev, drugih SMC-jev in Mladinskega ceha, sosedov, tudi Občine Sevnica, ki nam je za naše delo podelila kar dve občinski priznanji. Ne smemo pa pozabiti na naše velike dobrotnike iz Stuttgarta v Nemčiji, g. Cirila Slapšaka in naše starejše zakonske skupine, ki so s Stuttgartčani vzdrževali stike in nam velikokrat priskočili na pomoč. Čutiti je bilo tudi molitveno pomoč številnih, kajti naše delo je imelo blagoslov.

Tako je zraslo tudi veliko otroško igrišče, uredili smo dvorišče, postavili košarkarsko in odbojkarško igrišče, garažo spremenili v Miklavževo dvorano, programe pa kljub manjšanju populacije obiskuje vse več otrok in mladine. [...]

In zakaj vse tako dobro deluje? Ker vsi v Salezijanskem mladinskem centru delo opravljamo prostovoljno, brez plačila, z veliko mero zanesenjaštva, pripadnosti do Sevnice, župnije in Boga. Prav tako nas na nek način privzgojeni občutek – sem prejel in bom dajal naprej – žene, da še naprej po svojih močeh pomagamo pri delu društva, čeprav so naše glave že sive, obseg pasu pa nekoliko večji. Menim, da je takšno prostovoljno delo ključ do uspeha tudi v prihodnje.

Še enkrat bi se zahvalil vsem salezijancem, ki ste kadarkoli delovali v Sevnici. Brez vas ne bi bilo salezijanskega mladinskega centra Sevnica in v našem kraju bi ne bilo društva, ki je veliko mladih pripeljalo na pravo življenjsko pot, pot ljubezni do Boga, don Boska, domačega kraja in domovine Slovenije. ■

VEZILO 2019

vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime

»DA BO MOJE VESELJE V VAS«

#SVETOST TUR

ANS AGENZIA
INFO
SALESIANA

donB

Jn 15.11

DI ZATE

Pošliji sporočilo

SVETOST V SALEZIJSKI DRUŽINI

SVETI (9)

Janez Bosko, duhovnik

RAZGLAŠEN ZA SVETNIKA

1. 4. 1934 (Italija)

Jožef Cafasso, duhovnik

22. 6. 1947 (Italija)

Marija Dominika Mazzarello,

devica, 24. 6. 1951 (Italija)

Dominik Savio, mladenič

12. 6. 1954 (Italija)

Leonard Murialdo, duhovnik

3. 5. 1970 (Italija)

Alojzij Versiglia, škof, mučenec

1. 10. 2000 (Italija - Kitajska)

Kalist Caravario, duhovnik,

mučenec, 1. 10. 2000

(Italija - Kitajska)

Alojzij Orione, duhovnik

16. 5. 2004 (Italija)

Alojzij Guanella, duhovnik

23. 10. 2011 (Italija)

BLAŽENI (118)

Mihael Rua, duhovnik

RAZGLAŠEN ZA BLAŽENEGA

29. 10. 1972 (Italija)

Lavra Vicuña, mladenka

3. 9. 1988 (Čile - Argentina)

Filip Rinaldi, duhovnik

29. 4. 1990 (Italija)

Magdalena Morano, devica

5. 11. 1994 (Italija)

Jožef Kowalski, duhovnik,

mučenec, 13. 6. 1999 (Poljska)

Frančišek Keşy, laik in 4 tovariši,

mučenci, 13. 6. 1999 (Poljska)

Pij IX., papež

3. 9. 2000 (Italija)

Jožef Calasanz Marqués,

duhovnik in 31 tovarišev,
mučenci, 11. 3. 2001 (Španija)

Alojzij Variara, duhovnik

14. 4. 2002 (Italija - Kolumbija)

Artemij Zatti, redovnik

14. 4. 2002 (Italija - Argentina)

Marija Romero Meneses,

devica, 14. 4. 2002

(Nikaragva - Kostarika)

August Czartoryski, duhovnik

25. 4. 2004 (Francija - Poljska)

Evzebija Palomino Yenes,

devica, 25. 4. 2004 (Španija)

Aleksandrina Maria Da Costa,

laikinja, 25. 4. 2004

(Portugalska)

Albert Marvelli, laik

5. 9. 2004 (Italija)

Bronislav Markiewicz, duhovnik

19. 6. 2005 (Poljska)

Henrik Sáiz Aparicio, duhovnik

in 62 tovarišev, mučenci,

28. 10. 2007 (Španija)

Zefirin Namuncurá, laik

11. 11. 2007 (Argentina)

Marija Troncatti, devica

24. 11. 2012 (Italija - Ekvador)

Štefan Sándor, redovnik,

mučenec, 19. 10. 2013

(Madžarska)

Titus Zeman, duhovnik,

mučenec, 30. 9. 2017 (Slovaška)

ČASTITLJIVI (17)

Andrej Beltrami, duhovnik

RAZGLAŠEN Z DEKRETOM

15. 12. 1966 (Italija)

Tereza Valsè Pantellini, devica

12. 7. 1982 (Italija)

Doroteja Chopitea, laikinja

9. 6. 1983 (Španija)

Vincencij Cimatti, duhovnik

21. 12. 1991 (Italija - Japonska)

Simon Srugi, redovnik

2. 4. 1993 (Palestina)

Rudolf Komorek, duhovnik

6. 4. 1995 (Poljska - Brazilija)

Alojzij Olivares, škof

20. 12. 2004 (Italija)

Marjeta Occhiena, laikinja

23. 10. 2006 (Italija)

Jožef Quadrio, duhovnik

19. 12. 2009 (Italija)

Lavra Meozzi, devica

27. 6. 2011 (Italija - Poljska)

Atilo Giordani, laik

9. 10. 2013 (Italija - Brazilija)

SALEZIJSKA POSTULATURA JE DO 31. DECEMBRA 2018 OBRAVNAVALA 168 SVETNIKOV, BLAŽNIH, ČASTITLJIVIH IN BOŽJIH SLUŽABNIKOV. NEPOSREDNO SLEDI 50 POSTOPKOM, 5 POSTOPKOV PA VODI ZA DRUGE REDOVNE SKUPNOSTI ALI ŠKOFIJE.

Jožef August Arribat, duhovnik

8. 7. 2014 (Francija)

Štefan Ferrando, škof

3. 3. 2016 (Italija - Indija)

Frančišek Convertini, duhovnik

20. 1. 2017 (Italija - Indija)

Jožef Vandor, duhovnik

20. 1. 2017 (Madžarska - Kuba)

Oktavij Ortiz Arrieta, škof

27. 2. 2017 (Peru)

August Hlond, kardinal

19. 5. 2018 (Poljska)

BOŽJI SLUŽABNIKI (24)

Elija Comini, duhovnik (Italija)

Ignacij Stuchly, duhovnik

(Češka)

Anton De Almeida Lustosa,

škof (Brazilija)

Karel Crespi Croci, duhovnik

(Italija - Ekvador)

Konstantin Vendrame,

duhovnik (Italija - Indija)

Janez Świerc, duhovnik

in 8 tovarišev, mučenci (Poljska)

Oreste Marengo, škof

(Italija - Indija)

Karel Della Torre, duhovnik

(Italija - Tajska)

Ana Maria Lozano, devica

(Kolumbija)

Matilda Salem, laikinja (Sirija)

Andrej Majcen, duhovnik

(Slovenija)

Karel Braga, duhovnik

(Italija - Filipini)

Antonino Baglieri, laik (Italija)

Antonietta Böhm, devica

(Nemčija - Mehika)

Rudolf Lunkenbein, duhovnik

(Nemčija - Brazilija)

in **Simon Bororo**, laik (Brazilija),

mučenca

MARIJINA MATERINSKA VLOGA V CERKVI

S. IVICA OBLAK, HMP

Mati Kristusova in Mati Cerkve je na poseben način tudi Mati krščanskih družin in domačih Cerkva. Marijina materinska vloga je višek njenega odnosa s Cerkvijo: obe sta sveti zaradi materinske vloge in obe rodita deviško. Tako obstaja tesna povezava med 'materinstvom' in 'evangelizacijo', med 'Marijo - Cerkvijo' in 'apostolskim delovanjem'.

Zato bomo morali znova oživiti zavest, da je Marija Mati Cerkve, že od vsega začetka, ko je sprejela Božji načrt in ko jo je Jezus izročil Janezu za Mater. Ta izročitev je prava duhovna oporoka, ki se nadaljuje skozi vso zgodovino krščanstva.

Zdi se, da je prišel čas, da skupaj pregledamo svoje prepričanje o Mariji in da skrbno razmislimo o svoji pobožnosti do Nje. Kakšni so odnosi med Marijo in nami? V kakšni meri pobožnost do Božje matere danes resnično in občuteno živi v naših srcih in v naših pastoralnih dejavnostih? Ali je pretirano reči, da je med nami marijanska razsežnost v upadanju? Ali ni mar nujna potreba po ustvarjanju novega prostora za Marijo v naših družinah?

Prav na vsakem koraku lahko uvidimo, da je Marija naša dobra mati.

— don Bosko

Družina je prvi kraj, kjer naj bi otrok prejel temelje marijanske pobožnosti. Krščanska družina je vključena v Cerkev kot duhovna enota. Tako izpolnjuje svoje duhovniško poslanstvo v vsakdanjosti zakonskega in družinskega življenja. S tem posvečuje sebe, cerkveno občestvo in ves svet. Cerkev pa za družino moli in jo vzgaja, da bi živela v skladu z duhovniško

poklicanostjo, ki jo je prejela od velikega duhovnika Kristusa. Tako družina postaja Cerkev v malem ali domača Cerkev.

Kakor je Mariji slovesno izročena vesoljna Cerkev, tako naj bo posvečena vsaka družina, ki je temeljna enota Cerkve. Če se bodo družine znale posvečati in zaupati Materi vseh mater, se bodo tako odpirale Bogu, sprejemale njegov načrt in odgovarjale božji ljubezni, ki jo Marija kot Kristusova Mati in Mati Cerkve nosi v svojem srcu.

Janez Jenko je o njej pisal: »Marija je mati, ki je poznala družinsko veselje in skrbi, radostne dogodke in žalostne trenutke, trdoto vsakdanjega dela in utrujenost, bridko revščino in jok ob ločitvi. Vendar je okusila tudi srečo družinskega sožitja. Mati Marija ima zato v svojem srcu polno razumevanje za družinske tegobe. Zna dvigniti, osrečiti in tolažiti v težavah sedanjega življenja. Z materinskim pogledom objema in razvedri vsako družinsko ognjišče. Marijanska pobožnost je odlično sredstvo za krepitev ljubezni v družini ter za razvijanje družinske duhovnosti. Ko molimo z Marijo, govorimo z njo kakor z materjo. Besede niso potrebne, niti izredne stvari. Govori srce.«

SRČNO DAROVANJE

s. JULIJA LUSKAR, hči Marije Pomočnice

Julija se je rodila v družini, katere največje bogastvo je bila vera in življenje po njej, čeprav tudi materialno niso bili revni. V tej družini se je rodilo veliko duhovnih poklicev. Poleg strica duhovnika in salezijanca je bila tudi teta redovnica, duhovnika sta postala tudi njena dva brata, ena sestra pa redovnica.

s. MILENA DERLINK, HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA
FOTO ARHIV HMP

Po značaju je bila zelo živahna in čeprav je rada molila, niso pričakovali, da bo tudi ona šla po poti redovnega poklica. Po zaključeni osnovni šoli je takoj dobila delo na pošti v domačem kraju. Imeli so jo radi in so jo občudovali, saj je bila vljudna, živahna, družabna in preprosta.

Ko je dopolnila 18 let in ko ji je bilo življenje naklonjeno in je vse lepo teklo, je vse prese-netila z odločitvijo, da želi pripadati le Bogu in da se iz ljubezni do Njega hoče zavzemati za mlade v Družbi hčera Marije Pomočnice, čeprav je še ni poznala, saj sester še ni bilo v Sloveniji. Vedela pa je, da so nekatera slo-venska dekleta že odpotovala v Italijo, da bi uresničile te sanje.

Tako je 31. 1. 1929 skupaj s še nekaterimi Slovenkami postala postulantinja v Nizzi. In ko je v avgustu odšla v bližnji noviciat, jo je tam čakalo že 10 slovenskih deklet v drugem letniku.

Lepo je risala. Pa tudi za glasbo je imela smisel in se je z veseljem učila igrati har-monij. Ko pa so ji dali drugo delo, ji je bilo težko, zato pa si je večkrat postavljala vprašanje: Zakaj si prišla? Tako se je prepričeva-

la, da ni prišla v Družbo zato, da bi delala le tisto, kar ji je najbolj všeč. Priznala je, da ni bilo enostavno, toda pogum ji je dajala mi-sel, da hoče vse delati iz ljubezni do Jezusa in to ji je pomagalo premagati vse težave.

V času noviciata je prejela novico o smrti svoje sestre, ki je bila redovnica. Zelo jo je prizadelo, a je tudi to bolečino znala izročiti Jezusu.

Po prvih zaobljubah je ostala sedem let v Ita-liji kot pomočnica v otroškem vrtcu, učiteljica petja in risanja, pa tudi asistentka gojenk, pozneje pa sirot v Tortoni. V tem času ji ni manjkalo preizkušenj, saj je bila kljub dobri volji v marsičem še neizkušena. Govorila je: vse bo minilo. Bila je zelo prizadevna in ure-jena in tako je govorila bolj s svojim zgledom kot z besedami. Ohranjala je svojo preprostost in živahnost. Bila je zelo pozorna do drugih in vedno hvaležna. Kljub temu da je bila vedno dobrega zdravja, so se počasi začele pojavljati revmatične bolečine, pa tudi močni glavoboli. Vse je prenašala z veliko potrpežljivostjo in ostajala vedra ter pripravljena za vsakršno pomoč. Če je opazila kakšno sestro, ki je bila utrujena in žalostna, jo je hitro spravila v dobro voljo, da je pozabila tudi na utrujenost. In to celo takrat, ko je komaj prenašala svoje bolečine. Prav tako se je ponudila kateri od sester za asistenco pri deklicah, če je opazila, da je zelo utrujena ali ima veliko dela.

Vedno je bila pripravljena pomagati, še prej kot so jo prosili.

Leta 1936, ko so se prve sestre HMP vrnile v Slovenijo in na Karlovški v Ljubljani odprle internat za dekleta, ki so študirale v Ljublja-ni, so potrebovali asistentka in predstojnice so poslale s. Julijo. Bila je vesela, da se je lahko vrnila v svojo domovino, čeprav je bilo tudi slovo težko, saj je živela že deset let v

S. Julija Luskar (na desni) se je rodila 11. 2. 1909 v župniji Sv. Vid pri Planini. Prve redovne zaobljube je naredila 5. 8. 1931 v italijanski Nizzi Monferrato. Tam je 5. 8. 1937 naredila tudi večne zaobljube v družbi sester HMP. Umrla je na svojem domu 26. 5. 1941.

svoji drugi domovini, kjer so jo imeli zelo radi. Na Karlovški je bila asistentka in učiteljica petja in risanja. S. Alojzija Domanjko priča o njej, da so jo vsi imeli radi, ker je bila zelo živahna, pa tudi poslušna in preudarna. Študentk prvo leto ni bilo veliko, vendar so bile zelo težavne. Začetki so bili težki, toda ona je vse sprejemala z vedrino in s svojo simpatično razigranostjo je dvigala še druge. Nikoli ni zagovarjala svojega prepričanja. Pozorna je bila do tega, kar so preživljale njene sestre, veselje ali žalost. Rada je pomagala pri hišnih opravilih.

Ko je pomladi leta 1941 Jugoslavija in s tem Slovenija vstopila v vojno, so se začela tudi nad Ljubljano bombardiranja. Prav v tem času se je s. Juliji zdravje zelo poslabšalo. Tudi srce je oslabilo. Na priporočilo zdravnika in po posvetovanju s predstojnicami in njenimi domačimi so se odločili, da jo pošljejo za nekaj časa v domačo družino. Upali so, da bo tam bolj mirno in da ji bo tudi mama skrb pomagala k zdravju. Vsi so tudi upali, da bo ta odhod domov le za kratek čas. Po nekaj dneh se je njeno zdravstveno stanje res izboljšalo. Bolečine so pojenjale, imela pa je tudi tolažbo, saj ji je domači župnik vsak dan prinesel obhajilo. Mama je skrbela zanj, obenem pa ji je tudi puščala čas za molitev, kakor je želela.

Na žalost pa so tudi njeni domači kraji prav takrat padli pod nemško okupacijo. Doma-

čega župnika so zaprli in deportirali. Mučili in izgnali so tudi njenega brata duhovnika. Ti žalostni dogodki za njeno družino in njen kraj so slabo vplivali tudi na njeno zdravje, predvsem na srce. Zdi se, da je v tej situaciji darovala svoje življenje za vse preganjane in predvsem za svojega brata duhovnika, ki ga je pred odhodom lahko še objela. Ko je bila prisiljena spet obležati v postelji, je preprosto rekla: »Ne bom več vstala.«

V skupnosti so komaj prejele novico o njenem izboljšanju, ko je že prišlo sporočilo o hudem poslabšanju. Ravnateljica in še ena sestra so komaj dobile dovolilnico za prehod, da bi jo šle obiskat. Toda ko so prispele, je bila že več kot en dan mrtva. Tako so lahko le izvedele o njeni lepi smrti in se udeležile pogreba.

Mama, ki je bila zelo žalostna, toda močna v veri, je povedala, da je pred smrtjo skoraj po čudežu lahko še prejela zakramente. Po njenih krajih je na skrivnem hodil starejši duhovnik, s tem da je tvegaj svoje življenje z namenom, da bi podelil zakramente tistim, ki so jih potrebovali. Prav v trenutku pred smrtjo se je pojavil na njihovih vratih.

Preden je izdihnila, je še s pogledom, polnim zaupanja in nežnosti, objela Marijino sliko. Mama jo je vprašala, če vidi Marijo. S. Julija, ki je bila že nekaj časa povsem negibna, je živahno pokimala in mirno izdihnila. ■

SPOMINI NA PRVEGA UČITELJA

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Osebna pričevanja o življenju, krepostih in glasu svetosti Božjega služabnika so v škofijskem postopku za beatifikacijo ena od treh pomembnih stopenj. Še prej je potrebno tudi poročilo teoloških strokovnjakov o njegovih objavljenih delih in poročilo zgodovinskih izvedencev, ki raziščejo dokumente in njegova neobjavljena dela v raznih arhivih.

Za Andreja Majcna je prišlo v poštev dvanajst arhivov, od Hong Konga in Ho Chi Minh Cityja pa do Rima in Ljubljane ... Raziščejo se vsi njegovi objavljeni in neobjavljeni spisi, pa tudi spisi namenjeni njemu in spisi o njem ter drugo, na primer avdio-vizualno gradivo. Pisma so le ena od teh zvrsti. Letos bomo v tej rubriki predstavili nekaj izbranih pisem, ki so jih drugi pisali Božjemu služalniku Andreju Majcnu.

Mlad salezijanec Andrej Majcen je na Rakovniku leta 1925 začel opravljati vzgojno prakso v dijaškem domu in poklicni šoli. Pri svojih sobratih je videl različne vzgojne prijeme. Nekdo je geslo »fortiter et suaviter« (močnejše in sladkejšo) razlagal tako, da je uporabil palico in sladkorček. Nekdo drug je znal fante bolj trdo psihološko opominjati. Mladi Majcen sam pravi, da je za kak presopek fanta oštel ali mu dal »kako nerodno delo za pokoro« in ga s tem ponižal. Svetniški salezijanec Serafin Pelicon mu je dejal:

»Takole pa ne smeš!« »Globoko mi doni še danes ta njegova beseda in sem se kesal in spovedal svojega pedagoškega ravnanja,« pravi Majcen v svojih spominih. Za vse življenje si je zapomnil don Boskovo navodilo: z nobeno silo, ampak z ljubeznivostjo ... Z njo si je poslej pridobival srca mladih.

Nekdanji gojenci in učenci imajo Božjega služabnika v zelo lepem spominu. To izpričujejo razni obiski iz raznih koncev sveta v njegovi starosti, pa tudi številna pisma, na katera je Majcen odgovarjal in jih ohranjal. Takole se Franc Ribič spominja Andreja Majcna ob njegovi osemdesetletnici: »Mnogokrat prebiram in obujam spomine na tiste čase, ko sem bil v šoli na Radni kot Vaš

V mizarski delavnici na Rakovniku leta 1934

učenec ... Hvaležno se spominjam na Vas kot mojega prvega učitelja, sploh pa na vse moje predstojnike v ravnateljstvu zavoda« (Žalec, 20. dec. 1984).

Iz otoka Brača so starši v poklicno šolo na Rakovnik leta 1929 poslali Josipa Aničića.

Češki don Bosko

Češki salezijanski duhovnik, Božji služabnik Ignacij Stuchly (1869-1953) je živel v obdobju, ki so ga zaznamovali zgodovinski, politični in družbeni preobrti. Zato se je moral vedno znova prilagajati novim okoliščinam in se soočati z izzivi v pokorščini Cerkvi in služenju mladim.

V tem pogledu – kakor je razvidno iz dokumentov in pričevanj – je večkrat zelo konkretno poprijel za delo v salezijanski družbi in Cerkvi na splošno. V letih, ki jih je preživel v Gorici, je v sodelo-

vanju s kardinalom Jakobom Missio in drugimi salezijanci sledil razvoju konvikta sv. Alojzija. Prav tako je močno pripomogel salezijanskemu poslanstvu na Slovenskem. Delovaj je v Veržeju ter končal gradnjo svetišča Marije Pomocnice na Rakovniku.

Kot ustanovitelj in pionir salezijanske navzočnosti na Češkem in Moravskem je odgovoril na potrebe lokalne Cerkve. Tamkajšnji škofje so neutrudno prosili don Boskove sinove, naj pridejo k njim. Ignacij Stuchly je tudi po

zgodovinskih raziskavah človek skupnosti, graditelj mostov med narodi in skupinami, spodbujevalec miru in

sprave v obdobju svetovnih vojn ter nacističnih in komunističnih režimov. Svetovalci zgodovinske komisije pri Kongregaciji za zadeve svetnikov so 11. decembra 2018 pritrdili nadaljevanju postopka Ignacija Stuchlyja na poti do oltarja.

»To su moje najljepše godine u mom životu,« piše Andreju Majcnu 14. marca 1995 in pravi, da mu je bil eden od glavnih vzgojiteljev, »od kojega sam naučio mnoge lijepe stvari ..., kako da ostanemo dobri rodoljubi, kršćani i radnici.« Bilo je tedaj v šoli kakih deset Dalmatincev, od katerih nekdanjemu vzgojitelju Majcnu pogostejše piše Ante Grgić iz Vranjića pri Splitu (poprej Majcnov učenec na Radni). Iz teh pisem veje veliko zaupanje do Božjega služabnika, navzoče še v drugih v pre mnogih pismih. Po slovensko navedimo kakšno misel iz pisma, 24 nov. 1986: »Vaše življenje je bilo izpolnjeno z velikanskim delom in dobroto v Božjo slavo in dobro človeka – mladine ... Vas se spominjam kot dobrega učitelja in svetnika in nadvse dobrega in plemenitega človeka. Vedno se spominim, ko ste mi ob neki priložnosti na zavodskih stopnicah podarili sladico. Majhno darilo, a velika gesta za dečka, ki se je spominja. Zaradi zgoraj navedenega ste mi ostali v spo-

minu kot vzor in poosebljenje dobrote« Ta mladi mož je potem odprl svojo delavnico in ustanovil družino. V povojnem režimu so ga razlastili in je v Splitu postal delovodja, nato pa profesor na srednji tehnični šoli. Andreju Majcnu piše ob devetdesetletnici: »Radostno sem ponosen, da sem bil učenec tako velikega in priljubljenega človeka. Nikoli ne bom pozabil Vaše ljubezni in truda za nas učence 1930-1934, da bi nas kar najbolje pripravili na življenje« (23. nov. 1993).

Nekdanji učenec poklicne šole na Rakovniku mag. Franc Kobale se je z Majcnom še pogostejše dopisoval. Po odsluženi vojaščini v kraljevi gardi v Beogradu je odšel na Dunaj, med delom še študiral, in potem kot arhitekt imel tam svoje podjetje. Deloval je tudi v prosvetnih društvih in katoliški akciji. Njegova mlajša hčerka je postala redovnica z imenom »Johanna« – po svetem Janezu Bosku (2. feb. 1984). »Pišete, da ste bili sitni z nami. Tega se res ne morem spominjati. Vem še samo, da ste se strogo po predpisih držali, kar smo mi šolarji tudi zelo čislali ... Da ste takrat od nas mnogo zahtevali, mi je prišlo pozneje na visoki šoli in v praktičnem življenju zelo prav ... Priloga, ki ste mi jo poslali, leži na moji pisalni mizi in jo skoro vsak dan ogledujem in berem. Saj so s tem v zvezi lepi spomini na mlada leta, neizbrisni spomini na Rakovnik« (7. marca 1984).

Majcen s svojimi bivšimi gojenci, Rakovnik 1984

SALEZIJANCI V BOJU

PROTI NEZAKONITIM MIGRACIJAM IZ AFRIKE

VIR MISSIONI DON BOSCO
POVZEL MARKO SUHOVERŠNIK

Projekt »Stop trasi« se je začel v šestih afriških državah in vključuje informacije o tveganjih, ki jih prinaša potovanje v Evropo, nudi tisoč strokovnih tečajev in pomoč pri zaposlovanju v rojstnih državah.

»Zavedamo se, da je naš projekt le kapljica v morje, a če je ne bi bilo – kot je dejala mati Terezija iz Kalkute – bi imel ocean kapljico manj. Zato želimo prispevati našo kapljico.« Tako pravi salezijanec Giam-pietro Pettenon, direktor turinske salezijanske misijonske prokure Missioni Don Bosco, ki podpira salezijanske misijonarje po svetu. »Kapljico« so poimenovali Stop trasi: na kapilarni način želi o resnih tveganjih informirati tiste, ki želijo migrirati iz podsaharske Afrike iz ekonomskih razlogov, in nuditi zaposlitev, kdor ostaja doma: »S projektom smo začeli jeseni 2015,« pravi Pettenon. »Junija tistega leta je papež Frančišek obiskal Tu-

rin in ob srečanju s salezijansko družino je govoril o 'klicu k dejanjem' don Boskovih sinov in hčera. Ob obisku je izrazil svojo skrb za tisoče mladih, ki želijo priti v Evropo in ob tem tvegajo lastno življenje. Te besede so nas nagovorile in razumeli smo, da moramo nekaj storiti ter mladim afriškimi generacijam, željnih ilegalnih migracij, ponuditi alternativno možnost. Tako se je začel projekt Stop trasi v sodelovanju z afriškimi misijonarji na njihovih krajih, kjer delujejo. Organizacija Missioni Don Bosco jim v sodelovanju z organizacijo VIS (Mednarodno prostovoljstvo za razvoj) nudi pomoč v finančah, svetovanju in opremljanju.«

STOPNJA OBVEŠČANJA

Petletni projekt vključuje 14 salezijanskih ustanov v šestih državah – v Etiopiji, Gani, Senegal, Maliju, Nigeriji in Liberiji – in predvideva tri stopnje. Prva, že zaključena stopnja, je stopnja obveščanja: tisoče mladih in staršev se je preko srečevanj v župnijah, zloženek, kratkih videov, misijonskih radijskih oddaj

lahko seznanilo o tveganjih, ki prežijo na mlade na poti v Evropo, ter s težavami, ki jih čakajo na cilju. »Kljub mnogim medijem, ki so v Afriki že navzoči, ljudje prezrejo nevarnosti teh potovanj,« podčrtuje Pettenon. »Mladi, ki prispejo v Evropo, to sporočijo družinam, ne da bi omenili nadlegovanja in brutalna nasilja, ker se tega sramujejo. V vasi se razve samo, da jim je uspelo: tako se mnogi odločajo, da jim bodo sledili. Prav tako v teh deželah delujejo brezvestne agencije, ki mladim nudijo 'all inclusive' in jim predstavljajo varna in brezskrbna potovanja. Cene so zasoljene in družine se zadolžujejo, da bi otrokom zagotovili dostojno prihodnost. Staršem se trudimo dopovedati, da so te ponudbe prevara: ko to ugotovijo, tudi sami skušajo otroke odvrniti od potovanja.«

GANSKE KRALJICE MATERE

Na prvi stopnji obveščanja so salezijanski misijonarji računali tudi na pomoč vlad in krajevnih oblasti: »V Gani so neprecenljivo pomoč nudile t. i. kraljice matere, najbolj upoštevane osebe v vaseh, saj njihova beseda velja: te žene so privolile v projekt in družine pozvale, naj poslušajo misijonarje.«

USPOSABLJANJE

Trenutno poteka druga stopnja projekta, to je usposabljanje: nudimo kratkoročne izobraževalne tečaje (od enega do devet mesecev). Salezi-

janski misijonarji so v svojih okoljih izbrali tečaje, po katerih je največ povpraševanj: od kmetijstva do vzreje, od napeljav do mehanike, od krojaštva do informatike. »Vodijo jih učitelji in vzgojitelji,« nadaljuje Pettenon, »vseh tečajev je okoli tisoč, ki vključujejo več kot 18.000 mladih in mater. V mnogih afriških državah so namreč ženske merodajne skrbnice družine, ki s svojim trdim delom vzdržujejo otroke. Na primer, v Etiopiji je skupina žena opravila tečaj o vzreji prašičev, ki so tako postali nekakšne »družinske banke«; ko jih zakoljejo in prodajo, denar teh živali omogoča celotni družini dostojno življenje.«

KONČNO, DELO

Po končanem usposabljanju, kot predvideva tretja stopnja projekta, se mladi in ženske lahko obrnejo na nekatere lokalne banke, da pridobijo finančna sredstva za ustanovitev malega podjetja. V preteklosti, dodaja Pettenon, so salezijanski misijonarji uvažali t. i. mikrokredite, a brez večjega uspeha, saj ljudje – računajoč na dobrotljivost duhovnikov – niso vračali prejetih posojil in tako prekinili verigo za pomoč drugim družinam. Zato smo v projekt Stop trasi vključili lokalni kreditni sistem: banke preko salezijanskih vložkov urejajo denarne tokove. »Do danes so, zahvaljujoč našim dobrotnikom, mnogi mladi in žene začeli z malimi dejavnostmi: mnogo mladih se je vrglo v gojenje in trgovino indijskih

fig, drugi so zgradili rastlinjake za pridelavo povrtnine, matere so se naučile peči majhne slaščice, ki jih prodajajo na tržnicah, mnogi fantje delajo kot vodovodarji in električarji v velikih mestih. V Gani so štirje mladi postali kmetijski pospeševalci: ne le da izvajajo kmetijsko dejavnost, izvajajo tudi strokovne tečaje na šolah.«

MIGRANTI SE VRAČAJO

V projekt Stop trasi so vključeni tudi migranti, ki so se vrnili v svojo domovino: »Trije Senegalci, ki so pred leti ilegalno prispeli v Italijo, so opravili poklicni tečaj v silijskem sprejemnem centru, ki ga vodi salezijanska organizacija Don Bosco 2000. Usposobili so se za kulturne mediatorje in začeli delati s salezijanci,« zaključuje Pettenon. »Predlagali smo jim vrnitev v Senegal, da bi tam kot vzgojitelji pomagali misijonarjem pri poklicnih tečajih. Sprejeli so.«

MOJ CAMINO

1. del

DOMEN KOS

Doma sem bil navajen, da je bil oče vedno tako ali drugače »pri hiši«. Že tako ali tako je imel ekskluzivno pravico do dela na domu in vstopiti v prazno hišo sredi tedna je bil poseben občutek. Ena redkih priložnosti za to, da se je človek na to lahko navadil (in se moral nato tega tudi hitro odvaditi), je bilo obdobje, ki ga je zadnja leta oče redno namenjal romanju, potovanju v špansko romarsko središče Santiago de Compostela. (Vsaj) trije tedni počitnic, ki so ga ob povratku vidno veliko bolj zaznamovale kot poletno enotedensko poležavanje na plaži. Na pot se je vedno odpravil sam, ob vrnitvi pa pri domači kuhinjski mizi s kozarčkom galicijskega kavnega likerja vedno zaključil s povabilom meni in obema ženskama.

PREPRIČATI V TO DOMAČE PA JE VZBUJALO PODOBNE OBČUTKE KOT PREDSTAVITI JIM NOVO PUNCO ALI SVOJO POKLICNO ODLOČITEV.

Leto 2018, leto zaključka gimnazije, se je že od daleč napovedovalo kot nekaj posebnega. Dotlej nikoli nisem potoval sam, vedno v šolskem ali družinskem okviru. Ko pa je konec aprila »stari« prišel nazaj s svojega četrtega Camina, se je vse lepo ujelo. V ušesih sem si ohranil besede »Salamanka«, »september«, »en mesec« in jih junija začel prelivati v načrt. Odločil sem se za solo avanturo in te odločitve nisem do konca nikdar obžaloval.

Prepričati v to domače pa je vzbujalo podobne občutke kot predstaviti jim novo punco ali svojo poklicno odločitev. »Te bodo oropali na vlaku«, »Sva rekla, da greva skupaj«, »To je strel v koleno« ... tako so se (nič kaj spodbudno) začele moje najdaljše počitnice.

Kakorkoli, prvi mesec poletnega miru sem namenil organizaciji prevoza in prenočišč do izhodišča v univerzitetnem mestu Salamanka. Z avionom se dvigneš od doma in padeš na cilju na tla. Ne veš, kje si bil vmes. Seveda je dražje, a sem hotel preizkusiti »Interrail« shemo mednarodnih vlakov s prilagojenimi cenami vozovnic za mlade. Zastonjska mesečna vozovnica, ki jo Evropska unija mulcem ob polnoletnosti obljublja že nekaj časa, se mi je za vedno izmuznila, a je 255 (+ 100 EUR za rezervacije sedežev na nekaterih hitrih vlakih) za 10 dni voženj v mesecu povsem spodobna cena, vredna krepstnega romarja.

Vmes so se razmere doma omeščale, tako da sem bil brez vnaprejšnjih želja kmalu založen s prospekti in nemškim romarskim vodnikom »Vía de la plata« (Srebrna pot). Romarskih prenočišč za 19 dni hoje ni potrebno rezervirati vnaprej, a sem imel dovolj dela že z iskanjem B&B-jev na 3-dnevni vožnji do Španije in nazaj. Spati v mladinskem hostlu za 50 EUR v še vedno poletni in temu primerno zasoljeni Nici namesto celonočnega ovinka skozi Pariz se mi je zdela boljša rešitev. Domača ustrahovanja o »ponoči izgubljeni ledvici na prekletih francoskih vlakih« se pač

nezavedno vtisnejo vate. Drugo noč sem prebil v od železniške postaje odmaknjeni planinski koči v okolici baskovskega Iruna, ki bi ga Slovenci lahko krstili za španski Trst, Trbiž, Celovec ...

Prevoz z vlakom je bil, jasno, v nasprotju z vsemi strahovi, prava odločitev. Je pa s seboj prinesel prvo večjo skušnjava: ločiti se od udobne vloge turista in sprejeti na videz suhoparen romarski vsakdan.

Salamanka, na polovici manj znane Jakobove romarske poti »Vía de la plata« od Sevilje do Kompostele, s tega vidika ni pravi kraj za začetek; staro kastiljsko mesto z opevano srednjeveško univerzo, dvojno katedralo, ohranjenim rimskim mostom in celodnevni turistični utripom je tudi mene premamilo, da sem štart premaknil za nekaj ur. Namesto

ob jutranji zori sem svoj premierni »camino« pričel ob nastopu klasične septembrske španske vročine, okrog poldneva.

Že v prvi uri hoje sem naletel na dva fizična simbola španske kulture: bikoborbsko areno in nogometni stadion. Nato pa, reci in piši, en teden klasične mezete s požetimi pšeničnimi, sončničnimi in koruznimi polji ter majhnimi vasicami brez duše.

»Beg možganov« je v Španiji namreč veliko bolj pereč problem kot pri nas. Sploh v zadnjem tednu, v pokrajini Galiciji, je bilo to še veliko bolj opazno. Prvi izmed treh delov poti se je tako končal v večjem naselju Tábara na severozahodnem robu kastiljske mezete, kjer poletna vročina še ni popustila. Na to je bilo treba, nepričakovano, še malo počakati ...

PRIJATELJ DOMINIKA SAVIA

FRANČIŠEK CERRUTI PRIPOVEDUJE

CLAUDIO RUSSO
PREVOD KRISTINA ŠKIBIN
ILUSTRACIJE ŠPELA AMBROŽ

Bilo je 11. novembra 1856. Komaj sem dopolnil 11 let, ko sem prvič prestopil prag don Boskove hiše. Tam je bilo 170 drugih fantov. Iz malega kraja Saluggia, 40 km od Vercellija, sem se pravkar preselil v glavno mesto stare Kraljevine Sardinije: v Turin, mesto s preko 130.000 prebivalci, ki se je pripravljalo, da postane glavno mesto Kraljevine Italije.

Ko me je don Bosko sprejel, sem se prve dni življenja v Oratoriju počutil malce izgubljen. Kmalu se mi je približal neki fant, da bi mi delal družbo in mi pomagal premagati sramežljivost in pogrešanje mame: bil je Dominik Savio. Med nama se je rodilo lepo prijateljstvo, ki pa je na žalost malo trajalo: pet mesecev kasneje je Dominik odšel v nebesa.

Nadaljeval sem s svojim življenjem v Oratoriju. Lepo mi je bilo, a misli in čustva so bili pogosto pri mami, predvsem zvečer, ko je sonce zahajalo in se je nebo temnilo. Ko sem prišel v učilnico s svojimi sošolci, sem

najprej malo »govoril« s svojo mamo, ji pisno povedal veliko stvari, v isti zvezek kot naloge. Njej sem razkrival, kot da bi bila navzoča, vse moje srce. Nato sem si obrisal solze in se lotil dela v istem zvezku, ki je tako služil izlivom srca in nalogam. In ta »glasba« je dolgo trajala.

Zelo sem bil srečen, ko sem videl don Boska. Spoznal sem, kot tudi mnogi moji sošolci, da je bil don Bosko posebna in sveta oseba. Občudoval sem njegovo ponižnost, ko je kot poseben predmet svojih skrbi izbral med otroci nedeljskega Oratorija tiste revne, slabo oblečene, nevzgojene, pogosto umazane in polne insektov. Najmočnejši vtis sem dobil, ko sem šel k spovedi in sem ga videl obkroženega z mnogimi teh fantov, med katerimi je eden grozno smrdel. Zdelo se je, da tudi on uživa, da je med njimi.

Don Bosku je bilo všeč, da so ga imenovali »vodja turinskih paglavcev«. Z večernimi šo-

11. november 1856

KAJ MENIŠ TI?

Zakaj je don Bosko skrbel predvsem za revne, slabo oblečene, umazane in nevzgojene fante. Zakaj misliš, da je bil don Bosko izredna in sveta oseba?

Frančišek je imel don Boska za drugega očeta. Se ti ne zdi, da je pretiraval?

lami, zabavami, glasbo, gledališkimi predstavami, sladkimi darovi, čarovniškimi triki in spretnostmi, ki jih je on sam izvajal, jih je vodil k prijateljstvu z Gospodom, k spovedi in obhajilu. Za spoved je bil vedno na voljo. Nikoli ni bil utrujen ali z dolgočasen. Don Bosko je vzgajal svoje mlade predvsem za to, da bi ljubili Boga, a ne samo to: molitev, to je prva stvar. A z molitvijo delo. Kdor ni delal, ni imel pravice do hrane.

Nekega dne (imel sem komaj 13 let) sem se skupaj z nekaterimi prijatelji približal svojemu drugemu očetu. Spomnim se, da mu je eden z izzivalnim tonom rekel: »Don Bosko, Vi ne boste nikoli spoznali moje notranjosti.« V trenutku se je don Bosko približal fantu in mu prišepnil na uho nekaj besed. Fant je dvignil glavo, postal rdeč v obraz in z začudenjem zaupal drugim navzočim fantom: »Uganil je. To je stvar, ki je nisem nikoli povedal niti pri spovedi!«

ZDAJ SI NA VRSTI TI!

Frančišku se je, takoj ko je prišel v Oratorij, približal. Dominik Savio, da bi se družil z njim in mu pomagal premagati sramežljivost.

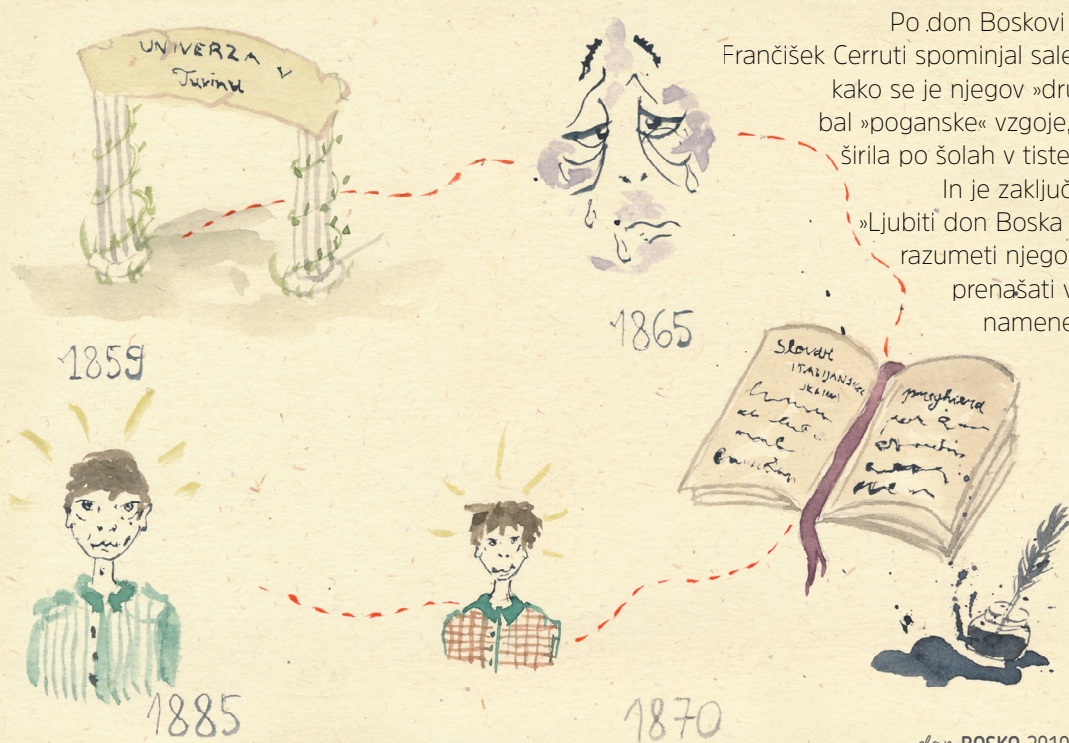
Poskusi se tudi ti približati vrstniku, ki je nov v skupini ali razredu, in mu pomagaj, da bo sprejet.

Don Bosko je bil zelo strog s tistimi, ki so bili pokvarjeni v besedah in dejanjih. Oddaljal jih je z veliko previdnostjo in ljubeznijo, a neizprosno ... Prepričan sem, da je bila predvsem v tem skrivnost njegove veličine: Bog je obsipal don Boska z izrednimi darovi in se ga posluževal, da je delal čudovita dela in ostajal vedno čist in nedolžen.

Decembra 1859 sem bil med sedemnajstimi, ki so sestavljali prvo jedro salezijanske družbe. In bil sem med prvimi štirimi salezijanci, ki jih je don Bosko poslal na univerzo v Turin.

Leta 1865 sem hudo zbolel za pljučnico. Bil sem zelo zaskrbljen, a don Bosko me je pomiril in mi zagotovil, da moja ura še ni prišla. In res sem čudežno ozdravel.

Na don Boskovo zahtevo sem sestavil slovar italijanskega jezika, ki je v šolah požel velik uspeh. Leta 1870 je Družba odprla nov zavod v Alassiu in don Bosko je poslal prav mene za ravnatelja. Imel sem komaj 26 let. Petnajst let kasneje, leta 1885, me je don Bosko imenoval za vrhovnega šolskega svetovalca. ■

Po don Boskovi smrti je Frančišek Cerruti spominjal salezijance, kako se je njegov »drugi oče« bal »poganske« vzgoje, ki se je širila po šolah v tistem času. In je zaključil rekoč: »Ljubiti don Boska pomeni razumeti njegove želje, prenašati v prakso namene, ideje.«

IZZIV NOVEGA SPORAZUMEVANJA

POVZETO PO ANS

Dejstvo je, da je digitalno sporazumevanje izziv za Cerkev. Na zadnji škofovski sinodi je bilo govora o mreži kot o prostoru evangelizacije, neraziskani celini, novem bivališču. Stare »informatijske avtoceste« so dandanes postale prava »ozvezdja vsebin«. V mreži najemo več kot 1,4 milijarde spletnih strani, njihovo število eksponentno narašča, medtem ko se vsak dan rojevajo nove virtualne skupnosti srečevanj in pogovorov glede na okus in potrebe ljudi. Družbena omrežja so glavni igralci ta trenutka: ocenjuje se, da ima samo Facebook 2,2 milijardi aktivnih uporabnikov vsak mesec, Instagram pa presega milijardo uporabnikov. Te, takoimenovane virtualne skupnosti, so nas potegnile v svet, v katerem nas mnenja drugih bombardirajo. Kar se je zdelo največja pridobitev svobode izražanja, postaja za del prebivalstva vdiranje in neudobnost. Organizirane skupine pritiska – feministke, levi in desni aktivisti – so začeli izvajati nevzdržne skrajnosti preko pravih digitalnih linčev, peticiji bojkota in zbiranja podpisov. Pravica je demokratizirana in tiha večina stojično podpira neusmiljene glasove arogantnih in zaprtih manjšin.

Med sinodalnimi dnevi je bilo rečeno, da je digitalni svet »prostor oseb in ne kablov«, papež Frančišek pa je potrdil: »Med seboj smo deli enega telesa« (Ef 4,25).

Družbena omrežja olajšujejo sporazumevanje in izmenjavo idej, ne brišejo pa temeljnih načel vzgoje, državljanskega sobivanja, spoštovanja. Ti bi morali med ljudmi vedno prevladati kot vzoren sad »konstruktivnega« sporazumevanja, temelječega na osebnih pravicah. Prva od teh pravic je brez dvoma spoštovanje svobode mnenja, čeprav je drugačno od mojega.

Naš izziv je učenje novega skupnega jezika in omogočanje prostora spoštovanja ter velikodušnosti, ki soglašata s preglednim sporočanjem – s sporočanjem, ki prepozna vrednost vizij naših sogovornikov in resnici olajšuje, da pride na plano. Naučiti se poznavanja tega jezika pomeni, da se usmerimo k tipu sporočanja, ki gradi na temeljih resničnih informacij, dialoga in medsebojnega razumevanja.

S tega vidika so družbena omrežja mogočno orodje preobrazbe na različnih ravneh, ki porajajo ustvarjalne ideje in omogočajo skupno iskanje rešitev za različne probleme. V devetdesetih letih, ob začetku interneta, smo mislili, da bo mreža omogočila ustvariti novo, bolj demokratično, dialoško in svobodno družbo. Čas je pokazal, da to ne more biti rezultat le neke elektronske platforme, temveč je sad volje oseb, ki so pripravljene sodelovati za uresničitev take družbe.

Živimo v enem najlepših in najbolj ustvarjalnih trenutkov zgodovine. Pred nami je še dolga pot, nikoli videni prostori, neznane pokrajine ... Tja se mora odpraviti tudi Cerkev, brez strahu in z željo, da se tam naseli. Osvojiti moramo nove jezike in strategije sporazumevanja, predvsem pa moramo opustiti svoje mišljenjske in govorne vzorce, ki izražajo način preživetega in neustreznega sporočanja, saj nam ne omogočajo sporazumevanja z novimi generacijami.

SVOJEVRSTNI VRHOVNI ZBOR

POVZETO PO ANS

Salezijanec Rossano Sala, posebni tajnik škofovske sinode o mladih, s salezijanskim pogledom izpostavlja nekatere predloge, ki jih podaja sklepni dokument, in se ozira na celotno dogajanje z don Boskovimi očmi.

Katere nove vsebine je moč najti v sklepnem dokumentu? Kaj je novega glede področja komunikacij in socialnih omrežij?

V sklepnem dokumentu je veliko osveženih tem in mnogo novih predlogov. Zame najpomembnejša je točka 161, ki predlaga, da bi vsako cerkveno okolje zmoglo za določen čas sprejeti mlade in jih spremljati z vidika razločevanja. Torej naj bi zagotavljalo veselo in preprosto bratsko življenje, močno apostolsko poslanstvo in predlagalo globoko duhovnost. Če bomo salezijanci resno vzeli ta predlog v vsaki naši inšpektoriji, bo to nekaj velikega.

Tema digitalne komunikacije je za sinodalne očete ena izmed treh odločilnih izzivov, skupaj z migracijami in spolnimi zlorabami. Točki 145 in 146 zahtevata nov misijonski zagon na tem področju: poleg predlogov o izdelavi organizmov za digitalno evangelizacijo bi rad poudaril predlog o ustanovitvi sistemov za potrjevanje katoliških spletnih strani: tak predlog prihaja ob velikanskih pritožbah, ki zadevajo globoko pomanjkanje etike v medijih. Vabljeni smo k boljšemu razločevanju »zakaj« in »kako« biti navzoči v digitalnih medijih.

Salezijanska družina je bila precej vključena v delo sinode. Koliko je salezijanskega v zaključkih?

Salezijanska družina se je na sinodi odlikovala po pristojnostih, navdušenosti in naklonjenosti. Veliko tem naše duhovnosti je bilo na dnevnem redu, trije smo neposredno sodelovali pri urejanju zaključnega dokumenta. Celotna sinoda je vsebovala veliko salezijanskega in to se na več načinov odraža tudi v sklepnem dokumentu. Vsebinsko bogata sinoda za nas, don Boskove duhovne sinove, predstavlja skoraj »svojevrstni vrhovni zbor«, ki ga je imela celotna Cerkev v dobrobit mladih. Mislim, da bo naš prihodnji vrhovni zbor, ki se bo odvil leta 2020, imel veliko opravka z že opravljeno potjo Cerkve v teh letih. Tako bomo lahko določene teme poglobili, ne da bi se vrteli naokrog.

Kaj bi don Bosko dejal o tej sinodi?

V nedeljo, 28. oktobra 2018, sem se ob sklepnih evharistiji v baziliki sv. Petra večkrat ozrl na don Boskov kip. Večkrat sem ganjen pomislil nanj, na njegove nepredstavljive napore v zvestobi Bogu, njegovi zavezanosti vsem mladim, na njegov brezmejni apostolski pogum, njegovo sposobnost vključevanja vseh. Predstavljam si, da je don Bosko vesel te sinode: vesel, ker je Cerkev potrdila, da ima srce mladih, kar je bil njegov globok motiv in je danes motiv salezijanskega poslanstva; in vesel, ker so nekateri njegovi duhovni sinovi v imenu vse družbe in družine sodelovali pri tem dogodku. ■

ODMEV IZ ŠENTJOŠTA

MATIJA KAVČIČ, Sals

Sledovi kažejo, da je don Bosko stopil med nas že v začetku prihoda salezijancev na Rakovnik. V našem spominu je še vednost močne prisotnosti salezijanskega tiska in razširjenosti sodelovanja v našem kraju vse do leta 1945, predvsem po zaslugi mame Julijane Kavčič.

V letu 1996 pride med nas gospod Ivan Turk. Takoj smo bili pripravljeni na novo vzpostavitev sodelovanja. Po nekaj obiskih smo 10. oktobra 1996 na srečanju z 20 člani ustanovili DBS center Šentjošt. Vodstvo centra je prevzela Breda Kavčič. Na mesečnih srečanjih, ki jih je vodil Ivan Turk, smo se poglobljali v Don Boskov vzgojni načrt in v pravila sodelovanja. Leta 1997 smo v Šentjoštu pripravili dobrodelni koncert za dograditev Gimnazije Želimlje, ki sta ste ga ob številnem obisku udeležila tudi apostolski nuncij za Slovenijo Edmund Farhat in salezijanski inšpektor Stanislav Hočevár. Julija 1997 je bil pod vodstvom naših študentov organiziran prvi oratorij, ki se v veliko zadovoljstvo otrok

in staršev od takrat odvija vsako leto. 15. oktobra 1999 nas je prvih pet sodelavcev dalo zaobljube na Rakovniku. Ob dnevu srečanja sodelavcev Slovenije v Šentjoštu, so 8. maja 2004 dale obljubo še štiri naše sodelavke in 9. junija 2012 še trije.

Sedaj nas je deset. Delujemo po že ustaljenih smernicah salezijanske družine. Več ali manj smo vključeni v farno življenje. Aktivno sodelujemo v župnijskem pastoralnem svetu, Karitas, župnijskem pevskem zboru, kot bralci beril in krasilci cerkve. Prav tako smo aktivni v kulturnem in političnem dogajanju. Don Bosko je stopil v hribovsko faro Šentjošt z določenim namenom. Don Bosko med nami živi! Mladina vseh starosti se številčno udeležuje duhovnih vaj v Želimljah. V Gimnazijo Želimlje se vsako leto vpiše kar nekaj dijakov iz naše vasi. Predhodno jih je že več maturiralo. Nekateri med njimi danes opravljajo odgovorne službe v družbenem in verskem življenju. Med njimi sta v tem poslanstvu posebej nagovorjena salezijanca Marko Košnik in Peter Končan, oba šentjoške gore list.

V prizadevanju, da bi naša mladina in naše družine ostale zveste Bogu, narodu in domovini, z don Boskom korajžno naprej!

PRIČEVALCI EVANGELIJA

Na Rakovniku v Ljubljani so se 24. novembra 2018 na svojem letnem srečanju zbrali člani skupin salezijanske družine v Sloveniji.

Salezijanci, sestre Hčere Marije Pomočnice, salezijanci sotrudniki, člani Združenja Marije Pomočnice, Don Boskove prostovoljke, bivši gojenci in gojenke so napolnili svetišče Marije Pomočnice.

Sveto mašo je daroval salezijanski inšpektor Marko Košnik, vse navzoče pa je nagovoril pokrajinski svetovalec in zastopnik vrhovnega predstojnika, Tadeusz Rozmus, ki je v tem času v slovenski salezijanski inšpektoriji opravljal izredno vizitacijo.

Ob veliki zahvali vsakemu članu salezijanske družine za odgovor na Božji klic je vse spod-

budil k pričevanju in soodgovornosti označevanja evangelija današnjemu svetu v don Boskovem slogu.

Med sveto mašo so se še posebej veselili salezijanci sotrudniki, saj je obljubo v Združenju salezijancev sotrudnikov izpovedala gospa Tatjana Ferk iz sotrudniškega centra na Bledu, ki ji je ob koncu slavja voščila in vse nagovorila tudi predstojnica sester HMP, s. Mojca Šimenc.

Srečanje se je nadaljevalo v prostorih pastoralnega centra, ki so bili za toliko množico kar premajhni. A so vsi z veseljem prisluhnili vprašanjem s. Martine Golavšek, ki je koordinirala srečanje, še bolj pa odgovorom in spodbudi Tadeusza Rozmusa, ki je predstavil svojo poklicno pot in podal nekatere primere, kako don Bosko združuje še tako različne ljudi ter vse pogumil, naj pogumno odgovarjamo na klic Boga in vedno storimo vse, kar moremo, drugo pa prepustimo Njemu.

Z LJUBEZNIJO IN DOBROTO

PRIPRAVLJA TOMAŽ STOJC, SDB

Drage bralke, pa tudi bralci revije Don Bosko, namen tega in prihodnjih člankov ni, da vas poučujem, kako pripraviti dober obrok, ampak predvsem predstaviti lik matere Marjete, ki je z majhnimi, preprostimi in poceni sestavi-

nami pripravila okusne obroke vsem, ki so lačni prihajali in trkali na njena vrata.

Marjeta Bosko, rojena Occhiena, se je rodila 1. aprila 1788 v vasici Capriglio. Poročila se je z vdovcem Frančiškom Boskom in postala mati Antonu iz prvega zakona ter Jožefu in Janezu. Po nekaj letih je tudi sama postala vdova in od njenih rok so bila odvisna štiri lačna usta. Po smrti moža so jo nagovarjali, naj se znova poroči, a je odvrnila: »Bog mi je dal moža, on mi ga je tudi vzel. Ko je umiral, mi je izročil tri otroke; bila bi kruta mati, če bi jih pozabila v času, ko me najbolj potrebujejo. Oskrbnik je lahko prijatelj, jaz pa sem mati svojim otrokom.« V vsej svoji

ljubezni do otrok in do tašče se je posvetila svoji družini.

Mati, ki se je odpovedala svoji prihodnosti in s svojo ljubeznijo ustvarila prihodnost trem sinovom. Mati, ki ni imela šole, pa je bila najboljša učiteljica. Mati, ki ni študirala teologije, a je znala vero prenesti na otroke. Mati, ki je svoje sinove učila videti Boga v obrazu drugega. Mati, ki sta jo vodili ljubezen in dobrota. Pri njej je vsak, razbojnik ali revež, dobil krožnik juhe ali slamnato ležišče, ne da bi kaj zahtevala v povračilo. Če je bil v sosednjih hišah bolnik hudo bolan, so poklicali mamo Marjeto. Vedeli so, da ne bo odklonila pomoči. Svojim sinovom je rada ponavljala: »Pojdimo, treba je storiti dobro delo!«

Med recepti matere Marjete nisem zasledil recepta za jed, ki bi dvigovala raven ljubezni in dobrote. Prepričan pa sem, da je prav ona dvigovala raven teh dveh kreposti z Njim, ki je rekel: »In razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih« (Jn 17,26). Ali kot družinska mati ali oče razodevaš naprej Njegovo ljubezen, kot jo je razodevala mati Marjeta?

Mesna juha s praženimi kruhovimi kockami

SESTAVINE

1 kg govejega mesa
s kostjo
2 kosa kruha
1 koren
1 čebula
2 lista peteršilja
2 česna
olivno olje

PRIPRAVA

Meso, korenje, čebulo, peteršilj, in česen dajte v hladno vodo, vodo osolite in jo zavrite. Ko zavre, kuhajte še dve uri. Medtem narežite kruh na kocke in ga popecite na olivnem olju, da dobi zlato rjavo barvo. Ko je juha kuhana, jo precedite in postrežite s popečenim kruhom. Na krožnik lahko dodate žličko parmezana.

PA BOG POŽEGNAJ!

ZANIMIVOSTI salezijanskega sveta

KOLIKO salezijancev
je v začetni formaciji?

SALEZIJANSKA DRUŽBA
521 prednovincev
435 novincev
942 ponovincev
676 tirocinantov
740 bogoslovcev
68 bratov

SLOVENSKA INŠPEKTORIJA
1 novinec
1 ponovinec
4 tirocinanti

KJE so najbolj oddaljeni kraji,
kjer delujejo salezijanci?

SALEZIJANSKA DRUŽBA → IZ VALDOCCA
Massey (Nova Zelandija) → 18.576 km
Suva (Fidži) → 16.834 km
Engadine, Sydney (Avstralija) → 16.669 km

SLOVENSKA INŠPEKTORIJA → IZ LJUBLJANE
Podgorica (Črna Gora) → 551 km
Mužlja, Vojvodina (Srbija) → 442 km
Veržej → 139 km

don BOSKO
S L O V E N I J A

POVEZANI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH

**RAJNI naročniki, člani mašne zveze
in molivci za duhovne poklice**

Ivan in Angela Belinc, Pilštanj; Silva Bregar, Ljubljana; Vida Filipčič, Cerknica; Tončka Koselj, Zgornje Gorje; Jožef Marn, Ljubljana Šentvid; Štefanija Mavrič, Mala Nedelja; Ciril Pezdir, Brezovica pri Ljubljani; Rozalija Rijavec, Lipovci; Elizabeta Tratnjek, Lipovci; Ančka Vučko, Lendava; Angela Zemljič, Radenci.

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

ZA
MLADE

Pri izvedbi
vzgojnih,
izobraževalnih,
pastoralnih
in drugih
programov in
projektov za mlade
po načelih preventivne
vzgoje sv. Janeza Boska
lahko pomagate na več načinov.

NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK

na račun Ustanove Sklad Janeza Boska.

NAMENITE DEL DOHODNINE

Obrazec najdete na spletni strani
www.donbosko.si/stiki

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki

Oporoka naj bo lastnoročno napisana in
podpisana v dveh izvodih; če je natipkana,
morata biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Ustanova SKLAD JANEZA BOSKA

NASLOV **Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana, Slovenija**

RAČUN **SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)**

DAVČNA ŠT. **64710521**

SPLET **www.donbosko.si/stiki**

INFORMACIJE **Janez Krnc, PREDSEDNIK UPRAVE
041 357 640, janez.krnc@sdb.si**

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor
gori v nebesih.

Janez Krnc

				donB	DUMASOV MUŠKETIR	OZEMLJE, ZEMLJIŠČE	LEKARNAR	donB	POKRAJINA V SLOVENIJI	ANTON TRSTENJAK	BERILO, UČNA SNOV	ANGLEŠKI NOGOMETNI KLUB
				STARI OČE, DED				SOBNA RASTLINA				
								OMIKAN ČLOVEK				
				NOVINAR								
				PRIJETEN VONJ						KARMEN STAVEC		
				AROMA						ORNA ZEMLJA		
donB	POGOVOR Z BOGOM	ZAVOJ, CESTNA RIDA							REKA V FRANCJI			
		LIČILO RDEČE BARVE							KDOR SE RAD POTEPA			
DROBNE ŽUŽELKE, INSEKTI						TEKOČINA V OBLIKI KROGLICE						
						MRTVAŠKI ODER						
PROSTOR V DVORANI, KJER LJUDJE NASTOPAJO					RAZSTAVNA PLOŠČA					1. IN 13. ČRKA ABECEDE		
					DUHOVNIŠKI OVRATNIK					AKVARIJSKA RIBICA		
GIBANJE V ZRAKU				VELIKA MORSKA ŽELVA							SLANO JEZERO V KAZAHSTANU	KRAJ NA AVSTRJSKEM KOROŠKEM
SL. HUMORISTKA PUTRIH				ORANJE (ZASTAR.)			KOŠARA Z DVE-MAROČAJEMA					
				OTOK ČAROV-NICE KIRKE			VODJA, NAČELNIK					
KAZALNI ZAIMEK			SLOVENSKO MOŠKO IME					REKA V BRAZILJI				
			IZTOK DEŽELAK					MARJA IMPERL				
IZRAELSKI PREROK						PODROČJE POD VLADAVINO EMIRJA						
KDOR SE UKVARJA Z VODAMI						ZAKLJUČNA TEKMA, ODLOČILNI BOJ						

GESLO križanke DB 1/2019

pošljite do 1. marca 2019
na uredništvo revije Don Bosko

- nagrada:** moška ali ženska jakna (L) z napisom *Salezijanska mladina*
- nagrada:** zgodba o nemškem župniku *Dovolj, amen, konec?*
- nagrada:** strip
Don Bosko, svetnik mladih
- nagrada:** knjiga
Za tančico smehljaja
- nagrada:** knjiga
Okna z železnimi križi
- nagrada:** strip
o don Boskovi mami Marjeti

REŠITEV križanke DB 4/2018:

Zefirin Namuncurà

NAGRAJENCI:

- nagrada**
Milena SAJE, Velika Loka
- nagrada**
Katarina ŠVAB, Škofja Loka
- nagrada**
Janez KOČAR, Murska Sobota
- nagrada**
Nina BOBNAR, Ljubljana Brdo
- nagrada**
Slavko KRANJC, Celje
- nagrada**
Drago DEŽELAK, Sevnica

Vabljeni na srečanje

 www.donbosko.si/mladi @ salezijanska.mladina@sdb.si ☎ 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	INFORMACIJE IN PRIJAVE
BLED	28. 2.	Zimski oratorijski dan	osnovnošolci	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	8. - 10. 3.	Duhovne vaje za 4.-8. razred	osnovnošolci	
	6. 3., 13. 3., 20. 3.	Duhovna priprava na veliko noč	študenti, mladi v poklicu in odrasli	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	22. - 24. 3.	Postne duhovne vaje 1	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
	5. - 7. 4.	Duhovne vaje za animatorje oratorija	animatorji	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
CELJE Don Bosko	2. 3. popoldne	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
LJUBLJANA RAKOVNIK	3. 2.	Srečanje otroških pevskih zborov	osnovnošolci	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
	5. 3.	Srečanja z Bogom: Kaj pa, če Cerkve ne bi bilo?	študenti, mladi v poklicu	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	9. 3.	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
	14. 3.	Večer SKG	vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
	9. 4.	Srečanja z Bogom: 24 ur posvečenih Njemu	študenti, mladi v poklicu	Klemen Balažič, 031 468 974 kbalazic@gmail.com
	11. 4.	Večer SKG	vsi	Blažka Merkac, 059 339 206 salezijanska.mladina@sdb.si
LJUBLJANA ŠENTVID	7. 4.	ŠportKAT zaključek	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
MARIBOR Don Bosko	3. 3. popoldne	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
MARIBOR Pohorje	15. - 17. 3.	Oratorijski voditelji 1	animatorji	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
	29. - 31. 3.	Postne duhovne vaje 2	mladi	
	5. - 7. 4.	Postne duhovne vaje 3	mladi	
NOVO MESTO	23. 2.	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
VERŽEJ	18. - 20. 1.	Pevsko-plesni konec tedna	osnovnošolci	Peter Pučnik, 040 360 729 peter.pucnik@marianum.si
	1. - 3. 2.	Res lepo je na deželi	družine	Marko Štajner, 051 370 377 info@marianum.si
	15. - 17. 2.	Salezijanski vikend za družine	družine	Primož Korošec, 041 691 070 primoz.korosec@marianum.si
	17. - 19. 2.	Duhovne vaje za ministrante	ministranti	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
	2. 3. dopoldne	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Primož Korošec, 041 691 070 primoz.korosec@marianum.si
	16. - 17. 3.	Duhovne vaje za birmance	birmanci	Peter Pučnik, 040 360 729 peter.pucnik@marianum.si
	5. - 7. 4.	Vikend za birmance in botre	birmanci in botri	Ivan Kuhar, 051 654 778 center.duo@marianum.si
	13. 4.	Odprtje razstave pirhov	vsi	
VIPAVA	16. 3.	Pomladansko srečanje animatorjev oratorija	animatorji	Tilen Mlakar, 040 501 581 pisarna@oratorij.net
ŽELIMLJE	18. 1.	Dan odprtih vrat	osnovnošolci	01 470 21 04
	15., 16. 2.	Informativni dan	osnovnošolci	zelimlje@zelimlje.si
	8. - 10. 3.	Duhovne vaje	4.-7. razred	Gašper Otrin, 041 558 310 majcnov.dom@zelimlje.si
	15. - 17. 3.	Duhovne vaje	7.-9. razred	
	22. - 24. 3.	Duhovne vaje	srednješolci	

Thomas Frings
DOVOLJ, AMEN, KONEC?
18,90 €

»Nisem pa izgubil upanja, da obstaja krščanski program za našo družbo, za katerega je vredno živeti.«

Ko se je Thomas Frings spomladi 2016 odpovedal službi župnika, odšel v samostan in pojasnil ta svoj korak, je to precej odmevalo. Ne samo v medijih, temveč tudi med njegovimi sobraty in verniki.

V knjigi govori brez dlake na jeziku, omenja nepravilnosti in ponuja vpogled v življenje nemškega župnika.

Kritizira, vendar kaže tudi nove poti ter ponuja razlage in zametke rešitev. Thomasu Fringsu je jasno, da mora Cerkev, če hoče preživeti, znova postati pristnejša. In pravi: »Poln sem energije in ljubim svojo Cerkev. Nič drugega nočem biti kot duhovnik. Toda tako ne gre več naprej.«

Don Boskov mesec

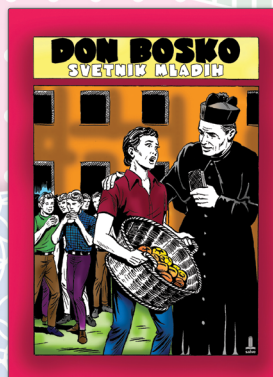
DON BOSKOVE MISLI
6,00 €

O DON BOSKU JE MOGOČE REČI TOLIKO STVARI
5,00 €

O DON BOSKU PRIPOVEDUJE JO
5,00 €

DON BOSKO, SVETNIK MLADIH
10,00 €

Akcija!
LE KORAJŽNO!!
Don Boskove sanje se nadaljujejo ...
5,00 €